

Lord Mister

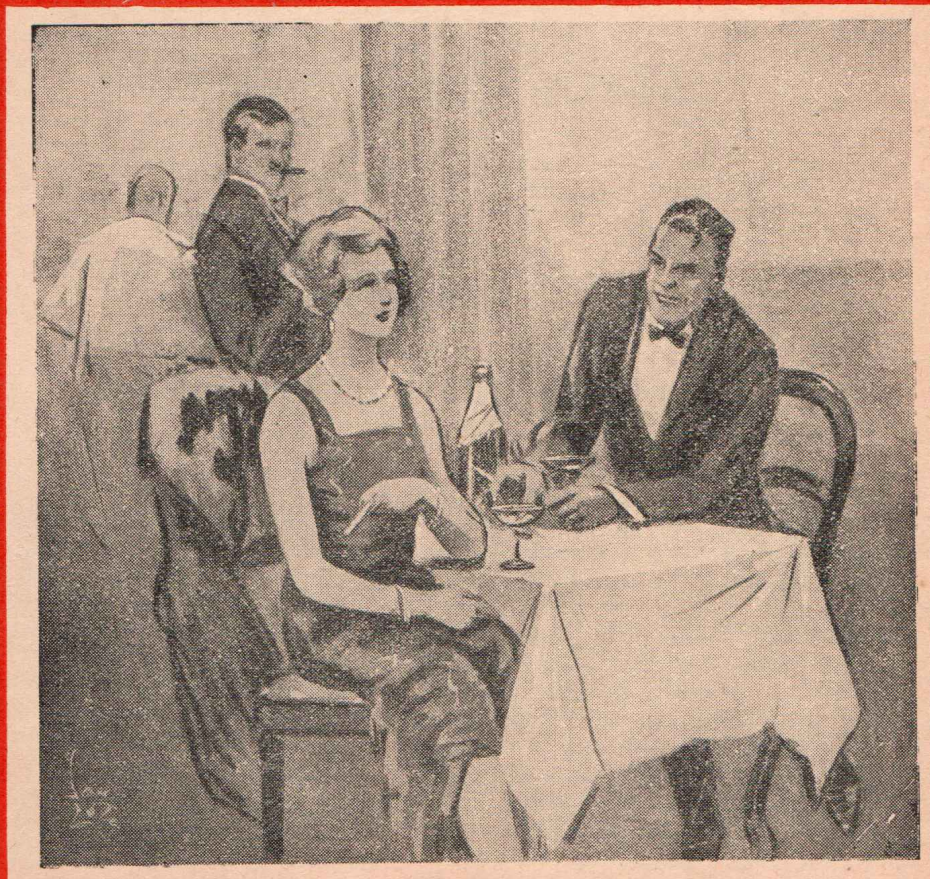
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET ROEMLOOS EINDE

N° 2560

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het roemloos einde

HOOFDSTUK I

DE GESTOORDE RECHTSZITTING

Over het algemeen worden de zittingen van de politierechter in alle grote steden over de gehele wereld niet bijzonder druk bezocht, en in geen geval trekken zij zoveel publiek als de grote rechtszaken, die meer spreken tot de verbeelding van de massa, omdat de bedrijver of de bedrijfster van het misdrijf hetzij door de aard van het ver-grijp, hetzij door pikante bijzonderheden de aandacht heeft getrokken.

Meestal echter heeft de politierechter slechts te doen met zogenaamde kleine misdadigers. In New York moet hij echter ook menigmaal optreden als rechter

van instructie in zaken die, klein begonnen, al spoedig uitgroeien tot een groot proces, en dan aan zijn leiding onttrokken worden.

Zo bestond er op zekere ochtend grote belangstelling voor een zaak, die zich geheimzinnig liet aanzien en waarvan de hoofdpersoon een vrouw was.

Zij was drie dagen tevoren gearresteerd op een vreemde wijze en zeer zwak zijnde, was ze nochtans na een paar dagen volkomen genezen.

Uit de verslagen van de dagbladen, moest men opmaken dat men deze vrouw een gevaarlijk misdadigster

had weten te vatten en er werd op aangedrongen haar onmiddellijk naar een gevangenis te sturen met deugdelijke bewaking, in afwachting van de instructie die stellig tegen haar geopend zou worden. Het bleek dat de bewuste vrouw heel wat op haar kerfstok had en betrokken was geweest bij belangrijke smokkelzaken bij de afwikkeling waarvan het zeer warm was toegegaan en zelfs tot geregelde vuurgevechten met de politie hadden geleid.

Omtrent de naam van de gearresteerde scheen enige twijfel te bestaan. Sommige veelgelezen bladen spelden haar naam als Marya Lanescu en maakten een Roemeense van haar, andere weer betitelden haar als Marie Lanesse en wisten te vertellen, dat zij in Parijs was geboren. Ook waren er andere kranten die kortweg verzekerden, dat het meisje geboren was aan de oevers van de Spree in de Berlijnse voorstad Weissensee en eenvoudig Mariechen Lanz heette.

Hoe dan ook, haar werkelijke naam was, iedereen kende en vreesde haar het meest onder haar bijnaam Goudhaar.

Vandaar de opschudding, de nieuwsgierigheid en de gespannen verwachting teweeg gebracht onder een grote schaar inwoners van New York, die de polite kortweg pleegde aan te duiden met de verzamelnaam gepeupel.

Tot dat gepeupel werden ook gerekend, vroegere, nu rijke dranksmokkelaars, die zich hadden aangepast aan de gewijzigde omstandigheden en nu groothandelaar in narcotica waren, rondreden in dure auto's en zich, in gezelschap van met diamanten getooiden vrouwen, veelvuldig vertoonden in de dancings van Broadway en de zijstraten van de Fifth Avenue. Verder speelhuishouders, smokkelaars van opium, cocaïne, heroïne en andere bedwelmende middelen, handelaars in blanke slavinnen en soortgelijk gespuis, dat soms maar al te moeilijk te onderscheiden is, wat het uiterlijk betreft van de rustige gezeten burger.

Niemand begreep, hoe Goudhaar eigenlijk in handen van de politie was geraakt, en wie de verslagen in de dag-

bladen las, begreep er nog veel minder van, want bijna iedere krant gaf een andere lezing van het geval. Het was duidelijk dat zij allemaal, zoals men dat populair pleegt uit te drukken, er maar een slag naar sloegen, niet op de hoogte waren van de waarheid en er dus maar op los fantaseerden.

Nu spreekt het vanzelf, dat vele journalisten dadelijk inlichtingen hadden trachten in te winnen bij de politie, maar daar moesten zij tot de ontdekking komen, dat men er daar ook niet veel van wist. Het was een vreemde zaak; miss Goudhaar, een allergevaarlijkste schepsel en langgezochte misdadigster was de politie, om zo te zeggen, als een rijpe vrucht in de schoot gevallen, of op een presenteerblaadje thuis gebracht, zoals inspecteur Lannoy van het hoofdbureau het grinnikend uitdrukte.

Goudhaar zelf had geweigerd, enige inlichtingen te geven en men moest dus volstaan met de aanduidingen, die uit de feiten zelf voortvloeiden. Men had haar, op aanwijzing van een onbekende en omringd door een dode en vier zwaar gewonde mannen, waarvan er drie volkomen bewusteloos waren, aangetroffen in een zeer zonderling verblijf en wel in een prachtig ingerichte woning, die zich diep onder de grond bevond, welke haar tot schuilplaats had gediend en die te vinden was in de buurt van de Flatbush Avenue.

De zwaar gewonde man kon men niet verhoren en de bewustelozen, die pas na drie dagen weer enigszins bij kennis kwamen, weigerden uit beginsel iedere inlichting; waarschijnlijk niet alleen uit beginsel, maar ook uit vrees.

Want het was al spoedig uitgelekt, dat die vijf mannen, de dode, de zwaar gewonde en de drie bewustelozen behoorden of behoord hadden tot een zeer te duchten bende misdadigers, genaamd de Bende van het Kwade Oog.

Dat Goudhaar ook tot die bende behoorde, stond vast. Verder was het niet twijfelachtig, dat zij op het tijdstip van haar arrestatie, lijdende was aan een eigenaardige, onbekende ziekte, een soort verstijving, waarvan zij echter

snel genas, als gevolg misschien van een injectie, die men haar had toegediend en waarvan men de prik vond onder haar linker oksel.

Het spreekt vanzelf dat het publiek wilde weten, wie de onbekende was, die de politie, op het spoor van dit uiterst gevaarlijke personage had gebracht. In dat opzicht echter had het de politie niet te benijden, want die had het eveneens graag willen weten.

Iemand had een telefonische mededeling gedaan, met zeer nauwkeurige aanwijzingen, die natuurlijk waren opgevolgd en men had inderdaad onder de grond Goudhaar en haar kornuiten gevonden. De politie had zelfs, zodra men met haar boven kwam, met de revolver een vinnige aanval moeten afslaan van een troepje bandieten, die getracht hadden, de arrestante te bevrijden. Dat was niet gelukt en een van de aanvallers had, zoals dat in Amerika meer gebeurt, zijn bemoeizucht met de dood moeten bekopen.

Hoe dit alles ook mocht zijn, men had Goudhaar in handen en dat was voorlopig zeker een felicitatie waard. Er waren op zijn minst drie misdrijven van belang, waarbij deze buitengewoon mooie vrouw een rol van betekenis had gespeeld. Bovendien waren er zeker wel een dozijn, waarvan dat met vrij grote zekerheid kon worden aangenomen. Het was nu de taak van de politie, dit zaakje uit te zoeken en was dat eenmaal gebeurd, dan zou de justitie er wel voor zorgen, dat miss Goudhaar, Lanescu, Lanesse of Lanz, voor geruime tijd werd opgesloten achter stevige tralies.

Het was dus te begrijpen, dat het geheimzinnige van de zaak, zowel als de naam van de hoofdpersoon leeglopers en nieuwsgierigen, vrienden en belangstellenden in grote getale naar dat niet zeer grote, sombere, grijze huis aan Flatbush Avenue trokken, waar de politierechter Hanslow streng maar rechtvaardig, zijn zittingen placht te houden en recht sprak. Hij keek op de bewuste ochtend nog strenger dan anders, want hij begreep maar al te goed, dat dit een heel wat ernstiger zaak dreigde te worden dan een gewone ladelichting, een

diefstal of een kloppartijtje tussen na-ijverige buurvrouwen.

Hij had reeds, onder het snelle afdoen van een paar onbeduidende zaken, zijn blikken laten gaan over de geheel gevulde publieke tribune, die hoogst zelden zo druk bezet was, maar waar de mensen nu opgepakt zaten en vol ongeduld wachtten op het begin van de zaak, waar zij voor gekomen waren.

Rechter Hanslow moest constateren, dat er onder die nieuwsgierigen en belangstellenden heel wat mannen waren met verdachte tronies, van wie hij er zelfs enigen herkende, omdat zij al enige malen voor het hekje hadden gestaan, beschuldigd van een of ander misdrijf.

Achtereenvolgens werden snel de zaken berecht van een autodief, een handgauwe fabrieksarbeidster, die een collega met een grote schaar had bewerkt, een dikke vrouw, die er een sport van maakte, de waslijnen met aanhang van anderen binnen te halen en tenslotte een oud mannetje, dat nagemaakte biljetten voor een belangrijke boksmatch had verkocht.

Eindelijk brak het grote ogenblik aan.

Het ging zo vlug, dat het reikhalzende publiek ternauwernood begreep dat de behandeling van de zaak was begonnen, toen Goudhaar, begeleid door een stoere agent al voor het hekje stond.

Zelfs haar grootste vijanden moesten toegeven, dat Marya of Marie niet alleen haar bijnaam volkomen verdiende, maar werkelijk een mooie vrouw was, zelfs nu haar gelaat wat bleek was en de hulp van kunstmiddelen sedert enige dagen had moeten ontberen.

Zij was vol slank, haar blauwe ogen waren zeldzaam groot en glanzend, haar mond was klein en lokkend, de neus was fijn gevormd. Om kort te gaan, Goudhaar was een schoonheid, zelfs in het land van de dollar, dat bekend is om zijn mooie vrouwen.

Zij scheen volkomen onverschillig te zijn voor haar omgeving en stond rustig naar de politierechter te kijken na een snelle blik te hebben laten glijden over het publiek in de zaal, de agent naast haar, de verschillende verslagge-

vers en de ijverig pennende griffier.

Hanslow snuffelde even in zijn papieren, zette zijn goud omrande bril wat vaster op zijn zware neus, vouwde zijn dikke, witte handen als tot een gebed ineen, keek Goudhaar strak aan en begon met de gebruikelijke vraag:

— Naam?

— Ze noemen mij Goudhaar, antwoordde de arrestante, de rechter met een schalks lachje aankijkend.

— Je bijnaam interesseert mij niet, beklaagde. Ik wil weten hoe je ware naam is.

— Maria Lanesso.

Aan de perstafel keek men elkan- der verbaasd en ook met enig leedver- maak aan. Niemand had de naam goed gespeld. Goudhaar scheen dus een Ita- liaanse te zijn. Als dat zo was moest zij al heel lang in Amerika zijn, want zij sprak de taal zonder enig accent, of het moest dan zijn het afschuwelijke, echte Amerikaans, dat het Engels van de Yankee menigmaal onverstaanbaar maakt voor een Engelsman.

De arrestante gaf als leeftijd twee- entwintig jaar, met als geboorteplaats Palermo.

Ondertussen stond ze zacht heen en weer te wiegelen, nu en dan de blik terzijde wendend en met een onbe- schaamd lonkje kijkend naar de ver- slaggevers aan de perstafel of naar een paar uit beroepsijver binnen gelopen advocaten, die vol belangstelling naar haar keken.

De dikke, witte handen van de politie- rechter gingen voor een ogenblik uit elkaar en begonnen weer in de papieren te bladeren. Toen klonk opnieuw de zware stem van Hanslow:

— Je staat hier voor het ogenblik terecht, Maria Lanesso, wegens een zaak, die zich even zeven maanden ge- leden heeft afgespeeld in Herald Squa- re en waarbij een bankloper zwaar werd gewond. Wij hebben de zekerheid dat je daarbij betrokken bent en aanstonds zullen getuigen dat komen bevestigen. Maar voor we daartoe overgaan, ver- lang ik enige inlichtingen van je om- trent het zonderlinge geval van je ar- restatie in dat onderaardse verblijf

aan de Flatbush Avenue. Wat is dat voor een woning?

— Wel, dat is mijn zomerverblijf, antwoordde Goudhaar onbeschaamd. U weet zelf hoe snikheet het kan zijn in deze stad en daar beneden is het heer- lijk koel.

— Ik weet plekken, die nog heel wat koeler zijn, meende Hanslow te moeten opmerken. Ik hoop voor jou, dat je daar niet tegen je zin terecht komt. Het rapport zegt, dat de agenten je daar in een toestand van verstijving op een praalbed vonden liggen. Hoe kwam je in die toestand?

— Ik had een zware ziekte achter de rug.

— Zo... zo... Laat ik je dan maar zeggen, hoe de zaak in elkaar zit, be- klaagde. Je bevond je in die toestand, omdat een mededingster je had willen vergiftigen. De onbekend gebleven man, die de politie op je spoor bracht, heeft ons dat medegedeeld en hij kon dat we- ten, want hij is degene die je het tegen- gift heeft toegediend, nadat je vriend, professor Shirley daartoe een vruchte- loze poging had gedaan. Als dank voor dat alles heb je die onbekende redder willen vermoorden. Hij wist op het laat- ste ogenblik te ontkomen, na drie van je vrienden bedwelmd te hebben en in wettige zelfverdediging een vierde te hebben neergeschoten. Wat heb je daar- tegen in te brengen?

Goudhaar stond doodstil, met de han- den leunend op het hekje. Haar gelaat was bijna onherkenbaar veranderd. Het was niet zacht meer en mooi; het was op een afschuwelijke wijze vertrok- ken en de blauwe ogen schoten vuur.

— Komaan, Maria Lanesso, hernam de politierechter ongeduldig. Zeg de waarheid. Ontkennen baat je niet. De gerechtsarts heeft je onderzocht en on- der je linker oksel een kleine prik ge- vonden, waar de injectie werd gedaan. In een kom, die we in je slaapkamer vonden, is nog een weinig aangetroffen van de vloeistof, waarmede je werd in- gespoten. Een onderzoek heeft uitge- maakt, dat het een zeer zwaar vergif is dat echter in dit geval als tegengift heeft gewerkt. Wie was de vrouw, die

je wilde doden, beklagde?

— Ik weet van niets, antwoordde Goudhaar kortaf.

— Je weigert te antwoorden? Het zal je geen goed doen, bedenk dat wel. Wie was de man die je gered heeft?

— Ik weet niet wat u bedoelt.

— Waar is professor Shirley, jullie aanvoerder, die speciaal om jou van de dood te redden uit Europa is gekomen?

— Ik ken niemand van die naam.

— O, neen? Nu, misschien kom je wel op die woorden terug. De man is hier in New York, we hebben er de bewijzen van.

— Als dat zo is, waarom vraagt u mij dat dan? riep Goudhaar op brutale toon. En wat die zaak in Herald Square betreft, waar zijn de bewijzen, wie heeft mij gezien?

— Geduld, antwoordde Hanslow kalm. Wij zullen eerst deze aangelegenheid afwikkelen. Waarschijnlijk zullen je vrienden, die in onze handen zijn gevallen, wel wat mededeelzamer zijn. Wat de bankroof betreft, ik vrees dat je dat een paar jaren gevangenisstraf zal kosten. Ik kan je nu al wel zeggen, dat een van je medeplichtigen heeft doorgeslagen. Je kent die uitdrukking zeker wel?

Goudhaar werd niet bleek, maar asgrauw en liet weer dat sissende geluid horen terwijl ze snel in het rond keek.

Op het zelfde ogenblik liet zich bij een van de deuren enig gerucht horen, dat klonk alsof er een korte worsteling in de gang plaats had.

De politieagent, die naast de vrouw stond keek verstoord om en dat was de laatste beweging die hij in lange tijd zou maken. Een man op de tribune was opgestaan en had zijn revolver op hem afgevuurd. Hij moest een uitstekend schutter zijn, want de agent viel om, als een gevelde eik, midden in de rug getroffen.

Een agent die daar boven de wacht

hield wilde op de schutter toespringen, maar een geweldige slag met een loden knuppel tegen zijn slaap deed hem neerstorten.

Goudhaar moest alles vooraf geweten hebben en gezegd zijn wat zij te doen had, want de agent naast haar lag daar nog geen moment, of zij was al bij de deur, die eveneens door een agent werd bewaakt. Alles ging echter zo bliksemsnel, dat ook deze man geen gelegenheid kreeg om van zijn wapen gebruik te maken.

De deur vloog open en twee mannen drongen binnen, met de petten diep in de ogen getrokken, waarvan er een hem met een slag, die een os zou hebben gevelde, tegen de grond sloeg.

De agent in de gang scheen reeds overrompeld te zijn en lag languit voor de deur.

Met een luide lach wipte Goudhaar over het lichaam heen en was het volgende ogenblik verdwenen, voor het opgewonden publiek, dat schreeuwde en gilte, van de schrik bekomen was.

Twee mannen echter schenen volkomen hun kalmte te bewaren. Zij waren onmiddellijk opgesprongen, openden de deur die tot de tribune toegang gaf, bereikten de bovengang en snelden de trap af, die toegang gaf tot de grote vestibule.

Hijgend van het snelle lopen bereikten zij de straat en keken naar links en rechts, zonder echter iets te zien.

— De duivelin is ontsnapt langs de zijuitgang, riep de oudste van de twee mannen en zijn staalgrijze ogen schoten vuur. Maar wij geven het niet op, Charles. Zij is nog niet van ons af. Zij niet noch die schurk Shirley.

Onder het spreken verdwenen zij in een zijstraat. Die twee mannen waren John Raffles en zijn onafscheidbare vriend Charles Brand.

HOOFDSTUK II

MIDDERNACHT OP BROADWAY

Er waren enige dagen verlopen, sedert de zo dramatische ontsnapping van Maria Lanesso uit de rechtszaal, en nog steeds had de politie geen spoor van het gevaarlijke mens kunnen vinden.

Het onderaardse verblijf was natuurlijk voortdurend scherp en in het geheim in het oog gehouden, maar het bleek, dat men met slimme lieden te doen had. Geen van de bendeleden vertoonde zich daar of zelfs maar in de omgeving van het huis, onder de vloer waarvan de gang begon, die zich uitstrekte tot aan het weelderige verblijf van miss Lanesso, die behandeld werd als een koningin en voor wie een voormalige bierkelder, behorende tot een brouwerij, ten koste van veel geld was omgetoverd tot een waar paleis.

Ook de scherpschutter, die het noodlottige schot had gelost op de ongelukkige agent, die de beklagde had moeten bewaken, kon men niet terug vinden.

Slechts een van de mannen, die in de gang op post hadden gestaan en de agent bij de deur hadden neergeslagen, kon nog juist bijtijds worden gegrepen, maar die haalde op alle vragen met een minachtend lachje de schouders op en zweeg.

Intussen waren Raffles en Brand nog steeds in New York, ofschoon Brand niets liever zou hebben gewild, dan maar zo gauw mogelijk te vertrekken. Hij dachtte gevaar en hij begreep maar al te goed, dat het leven van Raffles geen cent meer waard was als hij ooit door leden van de Bende van het Kwade Oog zou worden ontdekt. Die haat bestond trouwens al jaren en het Genoot-

schap der misdaad had nog altijd een appeltje te schillen met zijn felste vijand, slimmer dan de meest uitgeslapen politiemans, vasthoudend als een buldog en begiftigd met een zeldzame scherpzinnigheid.

Laat in de avond van de vierde dag, nadat Raffles met zijn vliegmaschine, na een snelle overtocht niet ver van New York was geland, had een gesprek plaats, in een van die saaie hotelkamers, zoals een stad als New York ze bij tienduizenden telt en die op elkander gelijk en als twee druppels water.

De kamer was gelegen op de negentiende verdieping van een groot hotel, in Maiden Lane, waar zij hun intrek hadden genomen, onder het mom van handelsreizigers, die met hun eigen auto het land afreisden. Henderson had een kamer in hetzelfde hotel, maar voor alle zekerheid deden zij alsof zij vreemden voor elkander waren.

— Je bent dus niet voornemens, zei Brand, spoedig te vertrekken?

— Ik denk er zelfs niet aan, Charles. Ik ben in mijn eigenliefde aangetast, het ergste dat een man kan overkomen. Ik wilde er getuige van zijn, hoe dat canaille onschadelijk werd gemaakt en voor mijn ogen, als het ware om mij te bespotten, wordt zij door enige misdadigers ontvoerd. En dan zou ik mijn koffers pakken, mij voor geslagen verklaren en terugkeren? Nog eens: ik denk er niet aan.

— Maar mij dunkt dat je je als winnende partij kunt beschouwen, riep Brand op een toon van wanhoop. Om je daarvan te overtuigen zal je me moeten toestaan, in het kort te memoreren, wat er geschied is.

— Ga je gang maar, zei Raffles glimlachend.

— Nu dan, vier dagen geleden stijgen wij met de Luchtduivel dicht bij Londen op, om je nieuwe motor te proberen, en tijdens die proeftocht geraken wij boven de Oceaan. Het toeval doet ons een soort Zepelin passeren, of liever inhalen en boven op dat luchtschip zien wij een klein, zwart figuurtje. Wij dalen tot op enkele meters van het luchtschip en het kleine figuurtje ontpopt zich als professor Owen Shirley, een zeer berucht heerschap, voormalig geneesheer en thans een der voornaamste aanvoerders van de Bende van het Kwade Oog. Je bent nieuwsgierig, je wilt weten wat dat te beduiden heeft en wij volgen de vent tot op het vliegveld. Wij volgen hem nog verder, wij dringen een andermans huis binnen, tot onder de vloer en wij vinden Shirley terug naast het praalbed van Maria Lanesso, die op sterven ligt, vergiftigd door een jalouse vriendin.

— Dat alles is volkomen juist en natuurgetrouw weergegeven, Charles, prees Raffles hem glimlachend. Dat alles herinner ik mij nog zeer goed. Ben je klaar, Charles?

— Bijna. In mijn schuilhoek hoor ik dat de Bende Shirley te hulp heeft geroepen om Goudhaar te redden, omdat de gifmengster een van diens eigen vergiften heeft gebruikt, waarvan hij zelf alleen het tegengift kent. Hij moet erkennen dat hij te laat is, en ik, stommeling, die ik ben, maak in de kamer, waar ik mij verscholen had, wat gerucht, men ontdekte mij en ik sta op het punt, voor mijn indiscretie te boeten, als jij en Henderson ten tonele verschijnen. Om ons allen te redden biedt jij aan, Goudhaar te genezen. Je slaagt daar ook in en bij wijze van dank wilde die Shirley je maar dadelijk naar de andere wereld helpen, want hij weet wie je bent, zo goed als die lieve Maria Lanesso het weet. Wij verdedigen ons, jij schiet een van de bendeleden neer, en de rest slaan we bewusteloos. Shirley verdwijnt door een geheime deur, jij telefoneert de politie en die licht Goudhaar, die zich nog niet

bewegen kan, van haar bed en neemt haar mee. De rest speelt zich in de rechtszaal af en het treurig einde hebben wij beiden bijgewoond.

— Inderdaad, maar zo heel treurig was het toch niet, Charles, zei Raffles met een glimlach, want voor wij vertrokken, hebben wij kans gezien, haar juwelen mee te nemen, ter waarde van zowat twintig duizend dollars. Noem je dat niets?

— Wel, laten wij ons daar dan mee tevreden stellen en deze stad verlaten. Ik dans nog liever op een vulkaan. Londen is, wat veel van zijn wijken betreft, niet bepaald een zondagsschool, maar het is een paradijs, vergeleken bij New York.

— Geen overdrijving, Charles, waar schuwde Raffles. Wij zitten er midden in en daarom komt het ons wat opwindend voor.

— Opwindend? Zeg maar gerust dat ik het gevoel heb, alsof er om iedere straathoek een lid van de Bende van het Kwade Oog te voorschijn zal komen, die een bom naar mij zal gooien.

— Kom beste jongen, je fantasie gaat met je op de loop. Ik weet dat je er niets van meent. Wij blijven hier minstens zo lang, tot Shirley en die gevaarlijke Italiaanse meid met haar blonde manen opnieuw zijn gevat. Ga mee... Wij gaan Broadway eens bezichtigen.

Raffles nam zijn overjas en zijn hoed. Een zucht onderdrukkend, volgde Brand zijn voorbeeld. Maar hij zorgde er voor, zijn kleine browning in zijn zak te laten glijden. Raffles sloot de kamer af. Met de lift daalden zij naar de grote hall met de snelheid van een spoorrein.

Tien minuten later stonden zij midden op Broadway, dat zich voordeed als een ravijn van licht, dat in dikke bundels van de wolkenkrabbers neerdaalde of opsteeg, tot in de hemel, waar verlichte vliegtuigen met rooksluizen monsterachtig grote reclames tegen het zwerk tekenden, die dan belicht werden door de schijnwerpers daar beneden. Lichtletters van vier meter hoogte waren aangebracht tegen de gevels van bioscopen en theaters en men werd bijna verblind door het witte licht, dat

neergutste langs de gevel van een andere schouwburg, waar veertig dansmeisjes, op wel tien meter boven de grond langs een smal plankier liepen en aldus, het publiek een voorproefje gaven van wat daar binnen te bewonderen zou zijn.

Midden op de dag kon het niet helderder zijn dan deze kunstmatige verlichting, die de ogen pijn deed. Men verdrong elkaar op de trottoirs, want Broadway doet zijn naam geen eer aan en is, naar onze moderne begrippen, bijna overal tamelijk smal. Midden op de weg krioelde het van auto's, van taxis, in de bontste kleuren beschilderd, tot de duurste wagens, waaruit elegante vrouwen stapten, meestal vergezeld door heren, maar ook dikwijls genoeg geheel alleen.

Raffles en Brand gingen langzaam verder, te voet, langs het beroemde Roky Theater, een van de weelderigst ingerichte bioscopen ter wereld, waarvan de bouw ettelijke miljoenen heeft gekost, tot zij de bocht bereikten bij Barclay Street.

Broadway is daar een weinig breder, maar de drukte is er ook zoveel groter, want hier is een kruispunt van wegen.

In het begin van Barclay Street, ongeveer vier huizen van de hoek af, gaapte de toegang van een weelderig restaurant, gloeiend als een oven en waarvoor een in bruin laken geklede portier, met een gelaat zwart als roet, heen en weer

stapte. Die ingang was het enige waar uitbundig licht te zien was; voor het overige was het hoge huis bijna geheel in duisternis gedompeld, en ontving alleen licht van de weerschijn van de lichtreclames op Broadway.

Raffles scheen een ogenblik in gedachten verdiept te zijn, tot hij plotseling Brand onder de arm vatte, de straat overstak zodra de verkeerslichten op groen sprongen en recht op het restaurant toeliep.

— Gaan we hier binnen? vroeg Brand met een weinig tegenzin, want het nachtrestaurant, hoe weelderig het ook scheen, boezemde hem wantrouwen in, zonder dat hij kon zeggen, waarom.

— En wel zo vlug mogelijk, Charles. Ik geloof dat er werk aan de winkel is.

— Hoe zo?

— Wel, ik zag daareven een slee van een auto stoppen voor de ingang van het restaurant, waaruit een jonge man, die ver van nuchter was, stapte.

— Je wilt toch geen dronkaards gaan bekeren? vroeg Brand ironisch.

— Neen, dank je wel, dat zou onbegonnen werk zijn, gaf Raffles ten antwoord.

— Waarom stel je dan belang in die bezopen kwibus?

— Omdat hij in gezelschap is van een heel mooie vrouw, namelijk niemand anders dan Maria Lanesso.

HOOFDSTUK III

HET NACHTRESTAURANT

Brand had zelfs zijn verwondering niet te kennen kunnen geven, of Raffles had hem reeds mee naar binnen getrokken.

De negerportier wierp hen een snelle, onderzoekende blik toe en deed toen de glasdeur voor hen open. Zij kwamen nu in een grote vestibule, waar zij hun hoed en jas konden afgeven in de vestiaire.

Er stonden enige rustbanken, wat gemakkelijke stoelen rondom lage tafeltjes en geheel achterin voerde een marmeren trap naar de ruime galerij van de eerste verdieping.

Van de vestibule uit zag men daar een viertal deuren, maar er waren er stellig meer, links en rechts, die echter van daar uit niet te zien waren.

De vier deuren in kwestie kwamen

alle uit op de galerij en als men van daar een tiental schreden recht voor zich uit deed, dan stond men voor een marmeren balustrade, die de galerij afsloot.

Die balustrade was ternauwernood een halve meter hoog en de galerij bevond zich ongeveer vijf meter boven de parketvloer van de vestibule. Links van die trap, in de achterwand dus van de vestibule, bevonden zich eveneens twee deuren, waarvan er een naar alle waarschijnlijkheid naar de keukens voerde, want men zag daaruit voortdurend kelners te voorschijn komen, de pantalons keurig in de vouw en met hagelwitte, korte buisjes aan.

Het was een deur met een dubbel scharnier, die naar twee kanten open ging, zodat men deze desnoods met de voet kon openduwen.

De zoëven genoemde vestiaire bevond zich aan de voet van de trap en besloeg de gehele rechter wand van de vestibule.

Recht hier tegenover waren hoge deuren, ter halver hoogte van matglas, die toegang gaven tot een lees kabinet en een biljartzaal.

Terwijl zij naar boven gingen, en er niemand in de nabijheid was, die hem kon horen, zei Brand op zachte toon:

— Je moet je toch vergist hebben, Edward. Die meid zal toch niet zo onbeschaamd zijn, zich nu alweer in het openbaar te vertonen.

— Charles, je schijnt nog altijd de toestanden in deze stad niet goed te kennen. Het is best mogelijk, dat zij zich hier op ongevaarlijk terrein weet. Begrijp je wat ik bedoel?

— Niet het flauwste idee van.

— Nu dan, het is volstrekt niet onmogelijk dat dit een restaurant is, dat onder de bescherming staat van een of andere politieautoriteit. Wordt het je nu duidelijk? Verdachte individuen die hier binnen komen, worden nooit gearresteerd, want de baas van de onderneming is een vriend van die politieautoriteit.

— Ik kan mij niet voorstellen, dat iets dergelijks mogelijk is, zei Brand.

— Maar, beste jongen, die mening is

al zeer te onpas, zei Raffles hoofdschuddend. Ik ben verplicht je er op te wijzen, dat dergelijke dingen bij ons in Londen ook wel voorkomen, al is het dan gelukkig in veel mindere mate. Het is nog pas kort geleden dat een opzienbarende zaak aan het licht is gekomen, dat een bekend ambtenaar van Scotland Yard in zeer vriendschappelijke betrekking stond met de eigenaar van een paar clandestiene speelhuizen, door wie hij zich liet betalen.

— Nu je het zegt, herinner ik het mij ook, zei Brand. Bij ons is het ook niet zoals het behoort. Jij gelooft dus dat dit restaurant veilig voor haar is?

— Dat moet wel zo zijn. Want zij vertoonde zich zonder enige discretie, zij had zelfs haar haar niet gekleurd. Zij moet dus wel heel zeker van haar zaak zijn.

— Wat is het hier eigenlijk voor een gelegenheid?

— Niets anders dan een nachtrestaurant, waar de fine fleur van de onderwereld elkaar rendez-vous geeft. Natuurlijk wordt er flink gedronken, wees daar maar zeker van. En gespeeld ook, of ik moet mij sterk vergissen en wie weet is het ook wel een beurs voor de smokkelhandel in cocaïne en andere verdovende middelen. Het feit alleen dat Maria Lanesso hier durft komen, stempelt het tot een zeer verdachte onderneming. Wij zullen het spoedig genoeg zien. Hier moeten wij heen.

Toen zij boven waren, sloegen zij rechts af en stonden voor hoge, fraai gebeeldhouwde deuren, die door een tweede portier zo niet bewaakt, dan toch goed in het oog gehouden werd.

Ook deze man nam de twee bezoekers scherp op, scheen tevreden te zijn gesteld door hun uiterlijk en opende de deur.

Zij kwamen in een zeer grote, helder verlichte zaal, met een dansvloer in het midden, met een jazz-band, een verhoogde gaanderij aan het einde tegenover de deur en een talrijk, elegant gekleed publiek.

Rijk geklede vrouwen met schitterende juwelen, heren in rok en in tuxedo, een nevel van geurige tabaksrook en

de lucht van fijne gerechten, die hier en daar werden aangedragen.

Er was een tamelijk groot toneel met een gordijn van gebloemde, gele zijde, waarop men juist bezig was met een dansnummer.

Van het toneel voerde een brede trap de zaal in, naar een middenpad, waar een stuk of zestien dansmeisjes dansend de trap afkwamen en zich dansend bewogen langs het brede middenpad, tussen de tafeltjes der souperenden door.

Met een enkele oogopslag zagen nu Brand en Raffles dat het hier vrolijk en ongenaard toeging. Champagne, wijn en ook likeur stroomden als water, gelach en rumoer klonk overal luid op. Het tweede wat Raffles en Brand opviel was, dat de zaal goed was ingericht voor het doel; er waren wel vier brede deuren, die heel gemakkelijk geopend schenen te kunnen worden van de zaal uit en waardoor de bezoekers, als zij dat verkozen, in allerijl het hazenpad konden kiezen en vluchten langs de brede gang, die de zaal bijna geheel omsloot en vanwaar vier trappen op verschillende punten naar omlaag voerden. Niet naar de vestibule wel te verstaan, maar naar kleine, donkere zijstraatjes, waar het niet zo gemakkelijk was, de weg te vinden. Die stegen vormden als het ware de achterkant van de coulissen.

Ook op de galerij kwamen enkele deuren uit en nu en dan ging er van die deuren langzaam een open en zag men een hoofd verschijnen, of alleen maar een gezicht, dat zich even in alle richtingen bewoog en dan weer verdween.

Het derde, wat Raffles en Brand zagen, was Maria Lanesso in hoogsteigen persoon.

Zij scheen zich volkomen op haar gemak te voelen en volstrekt niet beducht voor enig gevaar. De ogen schitterden, zij lachte en rookte en scheen voortreffelijk in haar humeur te zijn.

— Zij ziet er niet naar uit, alsof je haar een paar dagen geleden haar juwelen hebt afgenomen, Edward, fluisterde Brand zacht.

— Och, zij verkeert in de mening,

dat zij heel gemakkelijk nieuwe kan krijgen. Vergis ik mij niet, dan is ze op dit ogenblik bezig, in die richting te werken. Dat aangeschoten heerschap, dat bij haar zit, moet zeker geplunderd worden. Ik meen die vent méér te hebben gezien. Hij is stellig de eigenaar van deze inrichting, Marcello Busone.

Brand keek een ogenblik naar de nog jonge man, die half met zijn rug naar hem toezat en toen gingen zijn blikken naar boven, naar de gaanderij, waar juist weer een deur openging.

Er verscheen een bleek mannengezicht, met zware wenkbrauwen, waaronder uit twee stekende ogen een ogenblik aandachtig naar beneden keken, naar het tafeltje, waaraan Maria Lanesso met haar vriend gezeten was. Terstond ging de deur zacht weer dicht.

— Het is vreemd, maar ik heb het gevoel, alsof er hier iets gaande is, alsof er gevaar in de lucht hangt, zei nu Brand weer, even zacht als zoëven.

— Die indruk kreeg ik al, zodra ik binnenkwam, amice. Er is iets aan de hand, maar wat het is, daarvan heb ik nog geen idee. Onze lieve vriendin Lanesso schijnt zich intussen volkomen op haar gemak te gevoelen. Dit huis schijnt voor haar te zijn wat een gezantschap is voor een politieke vluchteling. Zij meent zeker te weten dat ze hier veilig is. Het kan dus niet anders, of de politiecommissaris van de wijk moet tot haar vrienden behoren, of tot de vrienden van die grote, zwarte vent daarginds met zijn glimmend haar.

Brand keek in de aangeduide richting. Signor Busone wandelde langzaam, heel indrukwekkend in zijn rok en zijn smetteloos overhemd met een grote, zwarte sigaar tussen de dikke lippen door de zaal, bleef op enige afstand van het tafeltje, waaraan Maria Lanesso met haar vriend gezeten was staan, en keek toen scherp en aandachtig naar het tweetal, maar vooral naar de beschonken jongeman, die heel wat praatjes had en telkens opnieuw champagne bestelde ofschoon hij blijkbaar al meer dan genoeg op had.

Toen draaide hij zich langzaam op zijn hielen om en keerde op zijn schre-

den terug. Brand zag een gevaarlijk licht in zijn ogen en een dreigende rimpel in zijn laag voorhoofd.

Het volgende ogenblik was hij verdwenen, zonder dat iemand op hem scheen te hebben gelet, de revuegirls dwarrelden opnieuw langs het brede gangpad, hun benen omhoog gooïend en hun lichamen in allerlei bochten wringend. De jazz-band maakte het verlangde lawaai, er werd geschreeuwd en gelachen.

Raffles en Brand bleven rustig waar zij zaten, ofschoon een gediensstige kelner hen al twee keer een tafeltje had aangewezen, waar reeds een tweetal sterk opgemaakte vrouwen zat.

Zij zagen, hoe na enige ogenblikken het dronken heerschap opstond en zijn onzekere schreden richtte naar een van de zijdeuren.

Maria Lanesso volgde haar buit op de voet. Het was duidelijk dat zij niet van plan was, haar prooi te laten schieten.

Brand en Raffles kuierden op hun beurt langzaam door de grote, van lawaai vervulde zaal, waar nu honderden kleurige ballonnetjes in de lucht dreven en gingen door dezelfde deur hen achterna.

Zij staken de brede gang over en zagen het tweetal juist verdwijnen door een andere deur. Deze deur bleek toegang te geven tot de speelzaal, veel kleiner dan de andere, maar waar eveneens gedanst werd op de tonen van een klein orkest uit vijf grijnzende negers bestaande.

Signor Busone scheen verzot te zijn op gaanderijen, want in dit vertrek was er ook al een. En zeker wel vijf deuren. In het midden was een open ruimte, voor hen die wilden dansen. Daaromheen de tafeltjes voor de spelers. En in een hoek de razende negers met hun gillende saxofoons, hun trommen en hun bekkens.

Raffles en Brand zochten zich een plaatsje op een verhoging, vanwaar zij bijna de gehele zaal konden overzien. Zij zaten niet ver van een der zware pilaren, van fraai eikenhout, die de gaanderij droegen en die zo breed waren,

dat zelfs een man als Henderson er zich wel achter had kunnen verschuilen.

Brand maakt Raffles daarop opmerkzaam en zei zacht:

— Merkwaardig om die houten gaanderij en zeker niet extra zwaar is te schragen met zulke geweldige kolommen.

— Dat is mij ook opgevallen, Charles, antwoordde Raffles peinzend. Hij tikte ongemerkt met zijn zakmes tegen de pilaar en zei laconiek:

— Hol.

— Dat kon bijna ook niet anders, zei Brand. Het zou onzinnig zijn, die pilaren massief te maken. Waarschijnlijk zijn het ijzeren kolommen, die naderhand met een houten mantel omgeven zijn, ofschoon ik niet kan zeggen dat ze daardoor mooier zijn geworden.

— Misschien betekent het ook wel iets anders, zei Raffles langs zijn neus weg. In ieder geval kunnen wij ons tweetal hier goed zien.

Maria Lanesso en de aangeschoten jonge man hadden plaats genomen aan een van de weinige nog onbezette tafeltjes. Zij zaten ternauwernood of Brand zag weer hetzelfde bleke gezicht met de stekende ogen komen opdagen. Een lange, elegant geklede man, die schijnbaar doelloos wat rond liep, hier en daar een paar woorden wisselend met goede bekenden en dan weer verder gaande. Brand hield hem voor een gerant.

Brand en Raffles deden alsof zij in een druk gesprek met elkander gewikkeld waren, hetgeen hun echter niet betlette de man, die zij reeds gezien hadden en die een sinistere indruk op hen maakte, in het oog te houden.

Zo zagen zij duidelijk, dat hij in het langslopen Maria Lanesso heel even met de elleboog aanstootte.

Zij keek snel naar hem op en toen weer dadelijk voor zich.

De man met het bleke gezicht ging verder, maar bijna dadelijk daarna keerde hij op zijn schreden terug en nu zag Raffles duidelijk hoe hij, zonder dat de jonge man, die voortdurend de fles champagne, die in de koeler stond, aansprak, het kon zien, een paar malen met het hoofd knikte. Onmiddellijk

lijk daarna stond Maria Lanesso op, zei lachend iets tot haar metgezel en ging met deinende heupen naar de man met het bleke gezicht, die met haar begon te praten, en dringend en telkens kijkend naar de dronken jonge man.

Wat er toen volgde geschiedde zo snel, dat nauwelijks iemand begreep wat er gebeurde.

Het dronken heerschap was waarschijnlijk een ijdeltuit, want hij had een zakspiegeltje te voorschijn gehaald en streek zijn haar glad. Maar dat spiegeltje onthulde hem tevens, wat er achter zijn rug gebeurde.

Hij stak de hand in zijn zak en die kwam er weer uit, met een politiefluitje tussen de vingers. Hij kreeg echter geen gelegenheid het naar zijn lippen te brengen.

De man met het bleke gezicht had hem goed in het oog gehouden, terwijl hij sprak, deed een sprong vooruit en sloeg hem zo hard op zijn arm, dat het fluitje de andere uit de vingers vloog.

De dronken jongeman bleek volstrekt niet dronken te zijn, sprong op en scheen nu heel stevig op zijn benen te staan.

Hij deed een heftige uitval naar de bleke man, met zijn blote vuist, maar miste hem op een haar.

Er klonk een doffe knal, bijna niet hoorbaar boven het lawaai van de jazzband uit en de man die dronkenschap had voorgewend, wie hij dan ook mocht zijn, bracht de hand aan zijn zijde en moest zich aan het tafeltje vasthouden om niet te vallen.

De volgende seconde was hij op een zo raadselachtige wijze verdwenen, als het ware dwars door de wand heen, zodat zelfs Raffles en Brand, die heel wat gewend waren, het nauwelijks konden volgen.

En met hem was ook Maria Lanesso verdwenen.

Maar de woedende stem van de bleke man klonk door de zaal:

— Snel. Als de bliksem. Maakt dat jullie weg komen. Politie.

De aanwezigen moesten ongetwijfeld redenen hebben, om een kennismaking met de politie niet op prijs te stellen,

want hals over kop verdwenen de bezoekers door een van de talrijke deuren.

Een paar stormden de trap op naar de gaanderij, waaronder Raffles en Brand nog steeds achter de dikke pilaar zaten.

De negers waren reeds eerder als door de grond gezonken en binnen een paar minuten was de zaal ontruimd.

De man met het bleke gezicht was als laatste achter gebleven, keek nog even rond en kreeg Raffles in het oog.

Hij kwam woedend aanlopen, met gebalde vuisten en vroeg op dreigende toon:

— Wat doen jullie nog hier? Waarom maakt je niet dat je weg komt? Wij zijn verraden. Er is iets onbegrijpelijk gebeurd. Nog nooit heb ik last van politie...

— Waar is die detective gebleven met zijn fluitje? vroeg Raffles koel.

— Zo, zijn jullie ook van de politie? beet de bleke hen toe.

Hij stak zijn hand in zijn zak, zeker om door zijn zak heen met een pistool op Raffles te schieten, maar hij kreeg er geen schijn van kans toe.

Sneller dan de gedachte schoot de vuist van Raffles uit en trof de man met het geweld van een moker tegen de kin.

Deze viel neer als een blok en bleef roerloos liggen. Uit zijn hand rolde het fluitje, dat hij had opgeraapt.

Raffles raapte het op en wilde het aan zijn mond brengen, toen Brand een kreet van verrassing slaakte.

Hij had met een hand tegen de houten pilaar geleund en riep nu opgewonden:

— Ik voel het hout trillen. Het is alsof er iets gonst. Het is alsof er een lift door deze zuil naar boven gaat.

— Iets dergelijks had ik al vermoed, zei Raffles.

Vlug tastten zijn lenige vingers over het houtwerk en plotseling veerde er een smal deurtje open en nu bleek de zuil inderdaad niets anders te zijn dan de koker van een kleine, stalen lift.

Deze was nu waarschijnlijk boven,

want de twee mannen zagen niets anders dan in het midden van de donkere ruimte, een dunne stalen kabel, die aan het onderende van de liftkooi was bevestigd.

Zoals gewoonlijk waren er ook een paar verschillend, gekleurde knopjes terzijde van de liftkoker. Er stonden opschriften bij.

Op goed geluk drukte Raffles op een daarvan en met een zacht geruis kwam de lift omlaag en stopte op dezelfde verdieping.

Raffles stapte onbevreesd naar binnen en Brand wilde hem volgen, toen zijn vriend uitriep:

— Wacht nog even. Hier is het fluitje. Doe een raam open en fluit zo hard als je kunt. Het huis is misschien door politie omsingeld.

Het volgende ogenblik snerpte, luid en doordringend de schrille toon van het politiefluitje door de nacht.

Onmiddellijk daarna kwam Brand snel aanlopen, drukte zich naast Raffles in de lift en trok het deurtje achter zich dicht.

De lift schoot omhoog.

Nu pas vroeg Brand ademloos:

— Waarvoor dient dit alles eigenlijk?

— Ik hoop dat het zal dienen, om een mensenleven te redden, Charles, antwoordde Raffles ernstig. Als de schurken die stoutmoedige detective, die, helaas, herkend schijnt te zijn, niet aanstonds hebben gedood, dan zullen zij zeker niet lang aarzelen, hem te vermoorden. Hij moet ergens in een of andere plek in dit huis verborgen zijn en die wil ik vinden, dat zweer ik.

HOOFDSTUK IV

DE BORDENWASSER

Nadat de lift ongeveer vijf meter naar boven was gegaan, hield deze plotseiling stil, alsof een reuzenhand de liftkooi had tegen gehouden.

Brand begreep direct dat de oorzaak daarvan gevaar betekende.

Zowel hij als Raffles begrepen direct, dat degene die zoëven met de lift naar boven was gegaan, waarschijnlijk met de gewonde detective, het neerdalen van de lift had gehoord en nu ergens in dichte duisternis op de loer lag, om bij het eerste teken van onraad in te grijpen.

Toch wist Raffles bijna zeker, dat men langs deze weg de detective moest hebben vervoerd, nadat deze op zulk een raadselachtige wijze door Maria Lanesse als het ware door de wand was geduwd.

Zij stonden doodstil, na uit de lift te zijn gestapt en luisterden. Maar zij konden niet het minste gerucht opvangen.

De lift moest dus toegang geven tot

een ruimte in het huis, die aan alle zijden door dikke muren was afgesloten, waardoor geen geluid heendrong.

Eensklaps echter hoorden zij een flauw geritsel en op hetzelfde ogenblik bespeurden zij een smalle lichtkier, recht tegenover hen en voor hun voeten.

Daar moest dus ergens een deur zijn.

Terwijl zij beiden nog in beraad stonden wat te doen, klonk duidelijk van achter die deur een ongeduldige vrouwenstem, die op gedempte toon vroeg:

— Waar wacht je op, om binnen te komen, José?

Raffles en Brand stootten elkander aan. Zij hadden de stem van Miss Lanesse herkend.

Ook hadden zij onmiddellijk begrepen, dat zij daarboven het geluid van de lift had gehoord en een zekere José verwachtte, die waarschijnlijk niemand anders was dan de man met het bleke gezicht, die daar nu beneden op de vloer lag uitgestrekt.

Raffles had het eerst zijn tegenwoor-

digheid van geest terug en antwoordde met veranderde stem:

— Maak de deur open. Ik heb een zware vracht, ik heb er nog een te pakken genomen.

Er klonk het geluid van een zware grendel, die wordt terug geschoven en Raffles greep dadelijk de kruk van de deur vast.

Hij en Brand keken in een klein vertrek, zonder enige andere opening dan de deur, zonder het kleinste raam en dat dan ook steeds verlicht moest worden door een elektrische lamp, die in het midden van de lage zoldering hing.

Het vertrekje dat men eigenlijk een cel moest noemen, was nauwelijks drie meters in het vierkant groot en als rechthoekige tafel, met een lang groot tafelkleed bedekt, een stoel en een lage rustbank.

Op die rustbank lag, met een van pijn vertrokken gezicht, de handen op de rug gebonden, de jongeman, die zich dronken had gehouden. Zijn gezicht was bleek en hij had de lippen op elkander geklemd.

Op de tafel lag een kleine, vreemd gevormde dolk met een dun en spits lemmet terwijl op de stoel enige manskieren waren neergeworpen.

María Lanesso zelf stond in een dunne onderjurk een ogenblik volkomen onbeweeglijk.

Zij had zich juist ontdaan van de kostbare avondjapon en stond op het punt zich in de mannenkieren te steken, die daar waarschijnlijk in dat geheime vertrekje, dat hoog in het grillig gebouwde huis moest zijn gelegen, altijd gereed lagen.

Zij had natuurlijk het bedrog onmiddellijk doorzien en keek strak met wijd geopende ogen naar Raffles, die zij aanstonds had herkend.

Er klonk een sissend geluid van haar lippen en zij wrong in machteloze woede de handen.

Toen keek zij om naar een wapen, maar dreigend klonk de stem van Raffles, die zei:

— Als je je verroert, gifslang, dan schiet ik je zonder bedenken overhoop. En reken niet op je vriend José. Die

ligt ergens beneden en ik heb hem zo goed geraakt, dat hij voorlopig niet mee telt.

Van de rustbank klonk iets als een zucht en twee grijze ogen keken nieuwsgierig en vol spanning naar Raffles, die zoëven een stap vooruit had gedaan en nu pal onder het licht van de lamp stond.

— Trek je jurk weer aan, of wat anders, ga in die hoek zitten en verroer je niet, tot ik de deur achter je gegrendeld heb, duivelin; beval Raffles haar, op de rustbank toetredend. Charles, houd haar goed in het oog, want ik vertrouw haar geen moment.

De vrouw begon zwijgend en zonder een spoor van schaamte de mannenkieren aan te trekken. Terwijl Brand haar met zijn revolver in bedwang hield, trad Raffles haastig op de rustbank toe, sneed eerst de touwen door, die de man gebonden hielden en knoopte toen snel diens kieren los, om de wond te kunnen zien.

Hij zag dat de detective een soort pantserhemd onder zijn kieren had gedragen en aan die voorzorgsmaatregel had hij waarschijnlijk zijn behoud te danken.

De kogel uit het pistool had de stalen maliën slechts ten halve kunnen doorboren en had een niet gevaarlijke wond veroorzaakt.

Raffles verbond deze wond zo goed als het ging met behulp van wat pluksel, van een zakdoek gemaakt en het overhemd van de gewonde en zei:

— Gij zult hier zo gauw mogelijk weg moeten. Uw agenten moeten u beschermen.

— Helaas, die weten van niets, die zullen niet begrijpen, waarom ik het sein niet gegeven heb.

— Mijn vriend heeft het gegeven, zei Raffles. Zij moeten nu in huis zijn en zoeken ongetwijfeld naar u. Ik hoop, dat ik niemand beledig, maar ik heb eigenlijk gedacht, dat dit huis politievrij was.

— Dat was het ook, tot heden nacht, antwoordde de detective grimmig. Gisteren is er juist een nieuwe commissaris gekomen en die staat anders tegen-

ver signor Busone. Ik bood mij onmiddellijk aan om het zaakje op te knappen en omdat het hier geslepen duivels zijn, deed ik mij voor als een man, die een paar borrels te veel op had en knoopte kennis aan met die blonde slet daar. Maar een van die mannen moet het trucje toch doorzien hebben en gooide roet in het eten. Ik geloof dat zij niet veel goeds met mij voor hadden.

In plaats van rechtstreeks te antwoorden, nam Raffles de dolk van de tafel, toonde deze en zei veelbetekenend:

— Dit hadden zij met u voor. Dat was zeker het karweitje dat haar vriend José had moeten opknappen. Slechts weinigen kennen deze cel en niemand zou u teruggezien hebben. Beneden zal wel ergens een kelder zijn, onvindbaar voor oningewijden, die als grafkelder had moeten dienen.

Ondanks zijn moed verbleekte de detective even, maar toen stak hij Raffles de hand toe en zei:

— Dan mag ik het mijn goed gesternte danken, dat u op mijn weg heeft gevoerd. Sta mij toe dat ik mij voorstel. Ik ben detective-inspecteur Harold Dane, van de wijk van Barclay. Verleden week hier in dienst gekomen en met de beste voornemens beziel.

— Mijn naam is John Raffles, zei de Grote Avonturier kalm. Misschien zou ik minder beleefd zijn geweest, als deze schone dame hier niet in de kamer was geweest. Maar zij zou mijn naam toch wel genoemd hebben.

De detective keek Raffles strak aan, en zei toen, tamelijk verlegen:

— Ik kan moeilijk zeggen, zoals gebruikelijk, dat het mij zeer aangenaam is, kennis met u te maken. Natuurlijk heb ik van u gehoord. Naar het schijnt zijn wij natuurlijke vijanden. Maar ook vijanden bewijzen elkander wel eens een dienst en deze is al bijzonder groot.

— Praat er niet verder over, ik was het wel verplicht, antwoordde Raffles.

— Zijt gij dan de man, die enige dagen geleden de politie op het spoor van dat canaille heeft gebracht?

— Ja, dat was ik.

— En hij heeft mij juwelen gestolen ook, barstte Maria Lanesso eens-

klaps woedend uit, terwijl zij haar armen in de mouwen van een goed gesneden tuxedo stak en vervolgens naar de pruik griste, waaronder zij haar blond haar wilde verbergen.

— Is dat waar? vroeg Dane met een gedwongen glimlach.

— Zij spreek thans de absolute waarheid, gaf Raffles ten antwoord. Ik heb de goede gewoonte aangenomen, mijzelf schadeloos te stellen voor de moeite die ik mij geef. Aanvaardt gij mijn hulp?

— Ja, ik moet wel, antwoordde Dane met een pijnlijk lachje. Ik ben er lelijk aan toe, zoals gij zelf weet. Die dolk, die gij daar in de hand hebt, spreekt boekdelen.

— Een zekere Mr José zou nu reeds op weg zijn, om u dit wapen, dat maar een gering bloedverlies veroorzaakt, in het hart te stoten.

— Ja, José Escudero is zijn naam, zei de detective grimmig. Nu, ik ben blij dat ik nog leef, om met hem te kunnen afrekenen. Waar is hij nu?

— Zoëven heb ik hem neergeslagen, en als ik het goed gedaan heb, dan moet hij nu nog in de speelzaal liggen. Maar hij is nog al taai, geloof ik en gij moet er op rekenen, dat hij ieder ogenblik hier kan zijn. Acht gij u in staat om te lopen?

De detective had zich opgericht, steunend op zijn armen, maar zijn gezicht vertrok van pijn en hij zei steunend:

— Als het niet anders kan, zou ik het willen proberen, maar ik geloof niet dat het zal gaan.

— Dan zal ik u ondersteunen, antwoordde Raffles kalm. Gij kunt hier natuurlijk niet blijven, want dat is veel te gevaarlijk.

— Maar hoe komen wij hier weg? riep Brand uit. Er is maar één uitgang, voor zover ik weet en die zullen zij nu natuurlijk bewaken. Wij moeten weer met de lift door de holle pilaar en ze zullen ons daar beneden opvangen.

— Als mijn agenten tenminste de hele troep niet hebben gearresteerd, riep Dane uit.

Raffles schudde het hoofd en zei:

— Daar zou ik maar niet al te vast op rekenen, inspecteur. Dit huis schijnt

vol geheime schuilhoeken te zitten en de ingewijden weten ze te vinden. Het was u toch zeker niet om de gasten te doen?

— Tenminste niet in de eerste plaats. Hoofdzakelijk zocht ik hier naar een zekere professor Shirley, die ik nog niet van aanzien ken en verder naar Maria Lanesso, José Escudero en Marcello Busone, de baas van het spul. Ik ben nog pas kort in deze wijk, net als de commissaris en van deze kreeg ik toestemming, om het spelletje te wagen. Het was louter toeval dat ik haar op straat tegenkwam.

Raffles, die aandachtig naar het geelaat van de vrouw had gekeken, terwijl deze de laatste hand legde aan haar herentoilet, zei nu peinzend:

— Toch kan ik mij niet voorstellen, dat dit kleine vertrek zonder vensters maar één enkele uitgang zou hebben. De bandieten zouden zich dan immers opsluiten als ratten in de val, wanneer bij toeval de lift ontdekt werd, zoals nu het geval was.

Hij zag op het gezicht van Miss Lanesso iets vertrekken, ofschoon zij poogde dat te verbergen en hij begreep, dat hij goed geraden had.

Hij gaf Brand een wenk, die dicht bij haar ging staan en begon toen het vertrek te onderzoeken. Hij deed het snel, maar afdoende. Hij moest het wel snel doen, want daar beneden klonken verdachte geruchten, en men scheen aanstalten te maken, naar boven te komen.

— Kunnen dat uw agenten zijn? vroeg hij nog, zich tot Dane wendend.

— Dat is heel onwaarschijnlijk. Zij kennen de geheime inrichting van dit huis niet.

— Kunt gij wel met volkomen zekerheid op uw mannen vertrouwen? ging Raffles voort. Bedenk dat zij onder bevel hebben gestaan van een omkoopbare commissaris, die nu eindelijk is verplaatst en dat deze nachtkroeg tot dusverre heilig voor hen was, anders had die meid er zich ook niet durven vertonen.

Dane beet even op zijn lippen, kreeg een kleur en zei toen kortaf:

— Ik weet dat gij gelijk hebt, maar ik hoor het ongaarne zeggen. Ik geloof dat ik op mijn mannen kan bouwen, tenminste op de tien, die ik voor deze inval had aangewezen.

— Niet meer dan tien mannen? riep Raffles verbaasd uit. Ik vrees dat het dubbele aantal nauwelijks voldoende was geweest. Vergeet niet dat er onder de gasten heel wat elementen zijn, die Busone te hulp zullen komen, als het nodig is. Ik heb er zoëven kerels bij gezien, op wier tronie het woord cocaïnesmokkelaar duidelijk geschreven stond.

Onder het spreken had hij het gehele kamertje rondgelopen en overal de wanden beklopt.

Tenslotte vestigde hij zijn aandacht op de tafel, die vrij zwaar was, keek snel terzijde naar Maria Lanesso en rukte toen het tafelkleed weg. Hij wist meteen dat hij gevonden had wat hij zocht. Het lange kleed moest een luik in de vloer bedekken, dat waarschijnlijk niet lang geleden was aangebracht, want de naden waren nog vers en duidelijk zichtbaar.

Een ring was er niet en evenmin een zichtbare sleutel. Raffles schoof de tafel op zijde en liep om het luik heen, met de voeten stampend.

Na een pas of drie veerde het luik zonder enig geluid, eensklaps open.

— Dat ziet er goed uit, zei Raffles. Ja jonge dame, ik kan mij voorstellen, dat je nu erg nijdig bent, maar dan had je je gelaatstrekken ook maar beter in bedwang moeten houden.

Alstublieft, ga ons voor, zonder geluid, zonder een kreet, of ik zal het je weten te beletten, op een wijze, die misschien weinig galant, maar afdoende is. Charles, sluit de deur en doe er de grendels voor. Ik geloof dat ik de lift al hoor.

Inderdaad klonk het zoëven gehoorde geluid nu veel naderbij, waaruit bleek dat de bandieten tenslotte ontdekt hadden, welke weg de twee onbekende indringers gevolgd hadden.

Brand grendelde dus de stevige deur, die niet zo gauw zou bezwijken en Raffles vervolgde:

— Neem nu je revolver en schiet dat reptiel zonder een ogenblik te aarzelen

neer, als ze op de loop wil gaan, zou willen schreeuwen, of ons op andere manier zou willen verraden, want ik vertrouw dit huis volstrekt niet.

Doodsbleek en knarsetandend van woede ging Maria Lanesso de trap af, die onmiddellijk onder het luik begon en die daar zeker nog niet lang was, want het hout van de treden was nog splinternieuw en glad.

Het was een vrij steile trap van vijftien treden. Dan kwam er een overloop en vandaar ging de trap weer verder. Dat herhaalde zich zo vier keer, zoals in een klokkentoren, of een hulpschacht in een steenkolenmijn.

Brand zag direct dat die torenvorm verkregen was door van vier boven elkander gelegen, kleine vertrekken de vloeren weg te breken.

Ook zag hij dat alle deuren en vensters zorgvuldig waren dichtgemetseld, hetgeen nog duidelijk te zien was aan de kozijnen, die men had laten zitten.

Raffles had intussen met grote behoedzaamheid Harold Dane onder diens armen genomen.

De detective kreunde zacht, leed blijkbaar veel pijn, maar hij hield zich goed en zei, toen Raffles zich gereed maakte, om Brand te volgen:

— Gij hebt toch de dolk wel bij u? Het is een kostbaar stuk van overtuiging.

— Stel u gerust, ik heb dat moorddadige ding in mijn zak.

— Dan hoop ik maar, dat gij niet met mij zult vallen, want dan zou er misschien weinig van ons beiden overblijven.

Die wens was niet overbodig, want de trap was steil, Dane woog meer dan zestig kilo en een leuning was er niet.

Raffles moest dus steun zoeken tegen de muur, waarop men het behangsel had laten zitten.

Hij probeerde nog, het luik te sluiten, maar dit lukte hem niet. Er was zeker een of andere geheime sluiting en hij had geen tijd meer daarnaar te zoeken, want op het ogenblik dat hij zijn voet op de bovenste tree zette, werd op de stevige deur gebonsd, terwijl een woedende stem schreeuwde:

— Ben je daar, Maria? Wel vervloekt. Het luik moet open zijn. Kun je me niet antwoorden?

Natuurlijk volgde er geen antwoord. Het was en bleef stil. Alleen het schuifelen van Raffles' voeten over de trap-treden was flauw hoorbaar. Raffles had de stem van José Escudero herkend en haastte zich zijn weg te vervolgen.

Terwijl de man daarboven kostbare tijd verloor met zijn gehamer op de deur en zijn geschreeuw, daalde Raffles zo snel mogelijk de trap af.

Op de overlopen moest hij even rusten, want zelfs Raffles, die zeer sterk was, kostte het de uiterste inspanning een zware man, die bovendien nog gewond was, langs een steile trap zonder leuning zo goed als naar beneden te dragen.

Maria Lanesso en Brand stonden al op de stenen vloer beneden, toen Raffles het onderste portaal bereikte.

Beneden was een zware schuifdeur en het duurde enige tijd, voor Brand de kleine hefboom ontdekt had, waardoor die deur in beweging kon worden gebracht.

Nauwelijks schoof deze terzijde, of in de hoogte klonk het geluid van een worsteling.

Waarschijnlijk hadden enige agenten de lift ontdekt en waren nu in een gevecht gewikkeld met de Spanjaard.

Het viertal ging snel door de deur, die weer gesloten werd, volgde een donkere gang, besteeg een stenen trap van vier treden en eensklaps leek alles een droom te zijn geweest.

Men was in de buurt van de dienstvertrekken en daar scheen men niets gemerkt te hebben van wat er boven was voorgevallen.

Een paar kelners liepen rustig rond, een negerkok stond voor het fornuis en zong en wat verder stond, in damp en nevel gehuld, een magere, lange man in zijn hemdsmouwen, met een lederen voorschoot over zijn overhemd, spoelde glazen in heet water, de borden rammelden; kortom, de gewone keukengeluiden.

De bordenwasser stond met zijn rug naar de deur en wendde zich niet eens

om, toen het troepje voorbijliep.

Pas toen zij verder waren gegaan en bij een deur kwamen, die door twee agenten bewaakt werd, keerde hij het hoofd langzaam naar de deur en ver-

toonde een bleek, lang van woede vertrokken gezicht.

De glazenspoeler was niemand anders dan professor Shirley.

HOOFDSTUK V

HAROLD DANE ONTVANGT BEZOEK

Enige dagen later zat inspecteur Dane alweer in zijn werkkamer op de derde verdieping van een groot huis aan Maiden Lane, het hoofdbureau van zijn wijk.

De meeste mannen zouden zich nog ziek hebben gemeld, maar Dane behoorde niet tot dat slag.

De wond was zelfs nog niet geheel gesloten en deed hem nu en dan nog pijn, maar hij was een man van zijn plicht en vast besloten, zijn taak voort te zetten, ondanks de geheime tegenwerking, die hij om zich heen voelde en die stellig nog was toe te schrijven aan de noodlottige invloed van de pas overgeplaatste commissaris van deze wijk, die op wat al te goede voet had gestaan met de heren smokkelaars, valse spelers en de mooie Maria Lanesso.

Hij had die ochtend zijn dienst herwat en zat met een tamelijk somber gezicht nog geen half uur voor zijn bureau, of een agent bracht hem een kaartje en zei dat de heer die het hem gegeven had, hem gaarne aanstonds zou willen spreken. Het betrof een zaak van groot belang.

Dane wierp een blik op het kaartje en las: Heinz Millocker, leraar in de Duitse taal.

Hij trok zijn wenkbrauwen hoog op en mopperde:

— Wat wil die Duitser van me? Komt hij een aangifte van diefstal of zo iets doen? Er zijn beneden toch genoeg agenten.

— Hij zegt dat hij mededelingen kan doen in verband met de ontvluchting van Maria Lanesso, inspecteur, zei de

agent.

De uitdrukking op het gelaat van Dane veranderde onmiddellijk toen hij zei:

— Laat die heer dan maar binnen komen. Maar blijf in de buurt. Ik ben nog niet de oude en men kan nooit weten.

De agent verdween en liet een ogenblik later een grote dikke man binnen, met een rood gezicht, vlasblonde wenkbrauwen, zo goed als geen haar meer en een bierbuikje.

Hoe de man er in slaagde, dit lichaamsdeel zo rond en wel gevuld te houden, was een raadsel, daar hij erg kort ademig was en nu en dan zwaar en diep zuchtte, alsof hij een nieuwe voorraad lucht in zijn lichaam wilde pompen.

Hij kwam met een buiging binnen, waarbij zijn ouderwets brilletje op zijn korte, dikke neus telkens afzakte, mompelde in slecht Engels en blijkbaar heel verlegen enige verontschuldigen wegens zijn onverwacht bezoek.

Inspecteur Dane zond de agent weg, kwam half van zijn stoel overeind en zei misschien niet heel erg beleefd:

— Neem een stoel en ga zitten, Mr Billiken.

— Verzeihung... Millocker, verbeterde de Duitser, met een lachje, dat zijn buik deed trillen.

— Excuse me, zei Dane. De zaak is, ik heb een wond in mijn zijde en die is nog niet volkomen gesloten.

— Zeer begrijpelijk. Ik bewonder u. Het was een lelijk schot. Had wel dodelijk kunnen zijn. Pantser heeft u gered.

De Duitser sprak hijgend, telkens even wachtend na iedere zin, om zwaar en moeilijk adem te halen.

Dane keek hem verrast aan en vroeg:

— Hoe weet u dat? Was u die avond soms ook in het restaurant van Busone?

— Inderdaad had ik dat twijfelachtig voorrecht. Zeer rumoerige avond. Inval van de politie, allemaal narigheid. Een goede les voor nachtbrakers.

— Maar hoe kunt u dat weten van dat pantser?

— Sprak ik over een pantser? Zeker van gelezen in een dagblad?

— Niet zeer waarschijnlijk, waarde heer. Ik heb dat met opzet aan niemand van de pers medegedeeld. Het is volstrekt niet nodig dat dit algemeen bekend wordt.

Herr Millocker keek eerst aandachtig rond, overtuigde zich dat alle deuren dicht waren, trok toen zijn stoel zo dicht mogelijk bij die van Dane, keek deze op een eigenaardige wijze aan en zei toen zacht, langzaam en ditmaal in onberispelijk Engels:

— Dan weet ik het misschien, mijnheer Dane, omdat ik dat pantser niet alleen gezien, maar die avond zelf betast heb.

Dane onderdrukte een kreet van verassing en keek zijn bezoeker aan, alsof hij een bovennatuurlijk wezen zag.

Zijn ogen werden hoe langer hoe groter en een paar malen viel hij over zijn woorden, alvorens hij er met moeite uitbracht:

— U wilt toch niet zeggen dat u dat pantser gezien hebt, dat is onmogelijk.

De bezoeker knikte langzaam met het hoofd, glimlachte een paar malen bevestigend en zei toen zacht:

— En toch is het zo, inspecteur Dane. Ik ben Raffles en ik dank u voor het compliment, dat gij mij door uw verbazing, stilzwijgend hebt gebracht. Tot mijn genoegen heb ik hier in New York ook reeds enige adressen gevonden, waar ik mij het nodige kan aanschaffen om mij te verkleeden, hetgeen dikwijls noodzakelijk is, zoals, bij voorbeeld, wanneer ik bezoeken moet brengen aan een zekere detective, inspecteur Harold Dane en het bureau van politie, dat van

drie kanten bespioneerd wordt door leden van de bende van het Kwade Oog.

— Maar dat grenst aan het ongelooflijke, zei Dane op een toon van verbazing. Ik herken nu uw stem, maar voor het overige zou ik nog eerder geloofd hebben, dat ik zelf Mr Millocker was, dan dat gij dezelfde man zijt, met wie ik drie dagen geleden kennis maakte, en...

— En met wie gij bij die gelegenheid een soort bondgenootschap hebt gesloten, als ik mij zo mag uitdrukken.

— Een wapenstilstand, Mr Raffles, alleen maar een wapenstilstand, viel Dane hem in de rede. Sta mij toe dat ik 't liever geen bondgenootschap noem. Hoe het ook zij, ik ben en blijf politiemans, en gij...

— Een inbreker, een gevaarlijk avonturier, een buiten de wet gesteld man, hernam Raffles kalm. Ik begrijp zeer goed, wat ons scheidt, inspecteur Dane en ik denk er niet aan, mij aan u op te dringen. Gij blijft echter toch zeker bij uw oordeel, dat ik u een kleine dienst heb bewezen?

Dane keek Raffles met zijn klare ogen strak aan en zei toen eenvoudig:

— Gij hebt mij het leven gered, en ik zou wel een ondankbare hond zijn, als ik dat vergat. Daarom zijt gij hier nu ook volkomen veilig.

— Dat wist ik, zei Raffles eenvoudig.

De twee natuurlijke vijanden keken elkander een ogenblik glimlachend aan, als mannen, die weten wat zij aan elkander hebben.

Toen begon Raffles weer:

— Ik ben blij, dat ik iets voor u heb kunnen doen, inspecteur Dane. Intussen het zou wel zeer dwaas van mij zijn en onbillijk, als ik daaruit het recht meende te mogen putten, om permanente straffeloosheid voor mij op te eisen. Ik ben en blijf de dief, die nog altijd gezocht wordt door de politie van bijna alle landen der wereld. Gij zijt en blijft een politiemans en zodra ons bondgenootschap...

— Onze wapenstilstand...

— Excuse me, dat vergat ik. Zodra dus onze wapenstilstand is geëindigd, zult gij niet nalaten, mij in de kraag te

vatten, zodra gij er de gelegenheid toe krijgt.

— Ik geloof zeker dat ik dat doen zou, Mr Raffles, want ik ken alleen mijn plicht, maar ik geloof tevens, dat ik de hemel zou danken als dat baantje aan een ander werd opgedragen.

De beide mannen keken elkander een ogenblik glimlachend aan, toen vonden eensklaps hun handen elkander.

Zij hadden elkaar volkomen begrepen, twee slaven van hun plicht, maar die een zo hemelsbreed verschillende opvatting van plicht hadden.

Toen hernam Raffles op zakelijke toon en nog altijd zeer zacht sprekend:

— Gij zult wel begrijpen, inspecteur, dat mijn bezoek hier een ernstige reden moet hebben.

— Dat kan, dunkt mij, niet anders. Hebt gij misschien nieuws? Weet gij bijvoorbeeld waar Shirley thans is?

— Ik heb er geen flauw idee van, maar een dezer dagen moet hij toch in de val lopen. Gij weet natuurlijk, dat Miss Lanesso in Chicago is gesignaleerd?

— Ik weet het pas sedert een kwartier. Ik heb hier een rapport, dat er melding van maakt. Maar niemand weet waar ze zich daar schuil houdt. Je kunt in Chicago met even veel succes naar een misdadiger zoeken, als naar een speld in een hooiberg.

— Ik geloof dat wij haar wel zullen snappen, inspecteur.

— Dat hoop ik van harte, zei de detective grimmig. Wij hebben een grote fout te herstellen. Wij hadden moeten zorgen, dat zij ons die nacht niet kon ontsnappen.

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Men kan niet het onmogelijke verlangen. Zij is ontsnapt in de verwar- ring, die wel moest ontstaan, nadat een van de bendeleden onverhoeds een hand- granaat midden tussen uw agenten wierp, juist toen zij het huis zouden verlaten. Dat veroorzaakte een paniek en daarvan heeft die meid, die adder, een even handig als nuttig gebruik ge- maakt om te ontsnappen.

Dane zei niets, maar bladerde tussen zijn papieren, vond tenslotte een kran- tenknipsel, en zei op nijldige toon:

— De politie krijgt er in dit artikel weer van langs.

— Van die kritiek zou ik mij maar niets aantrekken, inspecteur. Ingewij- den weten immers heel goed, dat gij be- zield zijt met de vurigste ijver en met de vaste wil, het geboefte te bestrijden. Ik ben er zeker van dat gij tenslotte zult slagen ook en de heren van de pers weten te overtuigen, dat het u bittere ernst was.

— Dat ben ik zeker van plan, zei Dane met overtuiging. Voor de rest is dit verslag tamelijk nauwkeurig. Het vermeldt, dat wij Busone en José Escu- dera hebben kunnen arresteren, maar dat Miss Lanesso en professor Shirley ontsnapt zijn. Het is mij nog een raad- sel, hoe die oude schurk zich uit de voe- ten heeft kunnen maken, terwijl mijn mannen in dat huis waren.

Raffles keek hem een ogenblik glim- lachend aan en vroeg:

— Herinnert gij u nog hoe ik u heb ondersteund bij het afgaan van de trap- pen?

— Natuurlijk, herinner ik mij dat.

— Weet gij ook nog, dat wij door een gang zijn gekomen, die langs ver- schillende dienstvertrekken voerde?

— Ook dat weet ik nog goed.

— Hebt gij daarbij misschien ook een lange schrale man opgemerkt die met opgestroopte mouwen te midden van heetwater damp in een keuken stond, bezig met borden wassen en glazen spoel- len?

— Ik meen mij iets dergelijks te her- inneren.

— Welnu, die man was Shirley.

Dane slaakte een uitroep van verwon- dering en woede en keek Raffles met grote ogen aan.

— Gij wist dat en hebt niets gezegd, toen wij in dat huis waren?

— Ik wist het op dat moment ook niet, want ik had al mijn aandacht nodig bij het transport van een zekere heer, die zich aan mijn hoede had toevertrouwd. Mijn vriend zag het, of beter gezegd, hij zag de jas van de man in kwestie, die vlak bij de deurpost hing en die hij herkende.

— En waarom waarschuwde hij dan niet?

— Omdat hij niet kon voorzien, wat er zou volgen en het noodzakelijk achtte, dat gij in de eerste plaats in veiligheid werd gebracht. Hij wist niet dat er met handgranaten gewerkt zou worden en geloofde oprecht, dat er tijd genoeg zou zijn, om terug te komen en Shirley, die zeker gedacht had, in die onschuldige hoedanigheid van glazenspoeler niet te worden opgemerkt, te arresteren.

Dane beet zich even op de lippen, trommelde met zijn vingers op de tafel, maar toen verhelderde zijn gelaat en hij zei, Raffles met open blik aanziende:

— Ik weet dat ik onbillijk ben. Ik vergeet geheel en al, dat gij gemakkelijk hadt kunnen vluchten en mij in de steek laten. Excuseer mij, mijn gedachten zijn altijd bezig met die gevaarlijke schurk, die de ziel is van de Bende van het Kwade Oog en die nu eens hier, dan weer in Parijs, een week later in Tokio of in Spanje opereert. Maar, wat niet is, kan nog komen.

— En ik hoop, dat het snel komt, inspecteur, zei Raffles ernstig. Dat is van grote waarde voor de uitvoering van een plan en juist om dit met u te bespreken, ben ik hier gekomen. Gij kunt Miss Lanesso te pakken krijgen, mits gij eerst Shirley hebt.

— Hoe bedoelt u dat? vroeg Dane nu nieuwsgierig.

In plaats van te antwoorden stak Raffles glimlachend de hand in zijn binnenzak en haalde een klein opschriftboekje te voorschijn, zoals men ze overal kan kopen, met een omslag van dun wasdoek, dat hij in de hoogte hield.

— Wat is dat? vroeg Dane.

— Dat is, als ik het zo noemen mag, het lokaas, maar gij zoudt het ook de valstrik kunnen noemen. Het bevond zich in de portefeuille van Shirley.

— Gij hebt die dus in handen gehad?

— Ik niet, maar mijn vriend, Blunt, zoals wij hem zullen noemen, als gij het goed vindt. Ik zei u reeds dat Blunt die jas zag, die vlak bij de open deur hing. Op hetzelfde ogenblik herkende hij ook Shirley. Die zorgde wel, dat hij zich niet

omdraaide en kon dus ook niet zien, wat er achter zijn rug gebeurde. Nu is mijn vriend Blunt een handige bliksem en in het langslopen tastte hij ongezien in de zakken van die jas en nam uit de binnenzak een portefeuille. Er zat niets in dan wat geld en dit kostbaar boekje.

— In welk opzicht kostbaar? vroeg Dane, die aandachtig had geluisterd.

— Om twee redenen. De eerste is, dat het vele aantekeningen bevat, om trent reeds gepleegde misdaden, die als zo vele bewijzen tegen Shirley kunnen gelden, zoals dat ook het geval was met het opschriftboekje van de vrouwenmoordenaar Landru en de tweede is, dat het een geheime code bevat, met de sleutel er bij nog wel.

— Die aantekeningen kunnen zeker van nut zijn, zodra wij hem hebben, maar wat kunnen wij met dat geheimschrift doen?

— Dat zal ik u zeggen. Het staat vast, dat de voornaamste bendeleden, die volkomen te vertrouwen zijn, dat geheimschrift kennen. Men zou dus die blonde duivelin een briefje kunnen schrijven, in dat geheimschrift, als men maar wist waar zij uithing. Men weet het echter niet en daarom moeten wij haar zien te bereiken door middel van een advertentie.

— Dat is een goed idee, maar gij vergeet een ding, zei Dane. Shirley heeft dat boekje natuurlijk onmiddellijk gemist en zal dadelijk aan al zijn vertrouwden mededelen, dat de code niet meer geldig is, omdat de sleutel in onbevoegde handen is geraakt.

— Dat risico moeten we dan voor lief nemen, zei Raffles. Bedenk dat het maar enkele dagen geleden is gebeurd en dat de portefeuille onmiddellijk weer op dezelfde plaats in zijn zak is gestoken. Daar komt nog bij dat Shirley volstrekt geen aanleiding had, om zich dadelijk te overtuigen, of dat opschriftboekje nog wel in een gesloten zijvakje van zijn portefeuille zat. Intussen wordt de kans daarop natuurlijk met het uur groter en daarom juist is het noodzakelijk, alvorens wij de val uitzetten, Shirley onschadelijk te maken.

Dane speelde een ogenblik met zijn

vulpen en keek, in gedachten verzonken, voor zich uit.

Toen hief hij met een ruk het hoofd op en zei opstaande:

— Het plan is uitstekend, in theorie. Maar de praktijk levert moeilijkheden op.

— Ik acht de politie wel in staat, om die moeilijkheden op te lossen, zei Raffles. Gij zijt van het goede hout gesneden, dunkt mij en zult u niet laten omkopen. Zie Shirley te pakken te krijgen, liefst zo spoedig mogelijk, maar maak

daar vooral geen melding van. Alleen zou ik u willen verzoeken mij daarvan direct in kennis te stellen, dan kunt gij het overige aan mij overlaten. Nu trek ik mij voorlopig terug, onder het mom van Millocker. Gij kunt mij bereiken door op te bellen, het telefoonnummer staat er bij.

Raffles legde een stukje papier op tafel en toen Dane, na het vlug gelezen te hebben weer opkeek, was Herr Millocker al verdwenen, zonder dat hij iets gehoord had.

HOOFDSTUK VI

DE GEVOLGEN VAN DE ADVERTENTIE

Drie dagen later stond er in enige kranten van Chicago in de advertentiekolommen een kort lijstje, dat enige reeksen getallen bevatte en dat er heel onschuldig uitzag, want het waren de uitgeloten nummers van een of andere premielening.

Er boven stond, ten behoeve van belanghebbenden, dat houders van loten het geld binnen een week konden afhalen.

Er waren in Chicago maar zeer weinig lezers, die acht sloegen op die onbeduidende annonce, maar er waren er althans twee, die ze met de grootste aandacht lazen.

De een was Maria Lanesso en de ander was een zwaar gebouwd heerschap met een hoofd als een bulldog en in de onderwereld bekend als Chicago Bill.

Toen zij het bericht lazen zaten die twee in een klein restaurant van een der buitenwijken, waar het nog stil was; want het was pas tien uur in de ochtend.

Chicago Bill had de advertentie het eerst gezien, bromde iets voor zich heen en vroeg toen:

- Heb je de codesleutel bij je, schat?
- Houd die schat maar voor je, rotzak en welke sleutel bedoel je, malloot?
- Hier staat een boodschap voor je.

Ik zag dadelijk het afgesproken opschrift. Kun je het ontcijferen?

Zonder te antwoorden haalde Miss Lanesso haar poederdoosje te voorschijn en nam uit de dubbele deksel een stukje klein opgevouwen papier, waarop enige woorden en cijfers stonden.

— Papier en een potlood, beval zij kortaf.

De grote vent gehoorzaamde dadelijk en zij begon de advertentie te ontcijferen.

Er was niemand die haar daarbij kon hinderen of kon toekijken.

De enige kelner stond verveeld en ga-perig bij het buffet, waar een corpulente dame zat te knikkebollen.

Tien tafeltjes verder zat een man, waarschijnlijk een herenboer, die zijn geld telde en verder was er niemand.

Binnen vijf minuten had zij het bericht ontcijferd en las toen heel zacht voor:

— Kom onmiddellijk terug. Ik wacht je zaterdagavond, elf uur precies op de hoek van Spring Street en West Street. Er staat daar een klein huis dicht bij de kade, met een puntgevel. Vraag de man bij de deur naar Dickson, en hij zal je bij me brengen. Zaken van het aller-grootste belang. Ik zal voor je veiligheid zorgen, Shirley.

De man en de vrouw keken elkander een ogenblik strak aan. Maria Lanesso scheen nog al uit haar humeur en zei met een vloek:

— Eerlijk gezegd waagde ik me net zo lief in een leeuwenkooi. Chicago is ongezond voor me.

— Het is een bevel van de chef, zei Chicago fluisterend, met een angstige blik in zijn ogen, en diepe eerbied in zijn stem. Je moet beslist gaan.

— Ja, dat begrijp ik ook wel. Bevelen van de chef sla je niet ongestraft in de wind. Het moet van groot belang zijn, als hij het op deze manier meedeelt.

— Waarom doet hij het eigenlijk zo? Kon hij je niet schrijven?

— Nu tenminste nog niet. Ik zwerf immers nog altijd van de ene schuilplaats naar de andere. De politie weet dat ik hier ben en ze zoekt overal; reken daar maar op. Ik was juist van plan, hem morgen te schrijven, dat hij mij eventuele berichten kon sturen aan jouw adres.

Lanesso lepelde met gefronst voorhoofd haar vruchtenijs en zei toen vastberaden:

— Ik vertrek zo gauw mogelijk. Het is hier ook niets gedaan, om altijd in angst te zitten voor de politie. Dan nog maar liever in New York. Ik zal in 's hemelsnaam mijn haar zwart verven en kort laten knippen.

— Dat zou ik niet doen; het is zonde van die mooie gouden haren.

— Hou je bek, sentimentele ezels, zei zij ruw. Is het soms beter, dat ze mij te pakken krijgen.

— Zet dan een pruik op. Ik zou wanhopig worden, als je dat prachtige haar opoffert. En zeg... ik ga met je mee.

— Met me mee? Waarom? De chef wil mij alleen spreken.

— Best mogelijk, maar dat kan me niet schelen. Ik was toch van plan naar New York te gaan. Ik heb daar nog een appeltje te schillen met iemand.

— Met John Raffles soms? vroeg zij levendig.

— Met John Raffles? herhaalde Bill verbaasd. Wat is dat voor een gekke vraag? Hoe kom je daarbij?

Zij beet zich op de lippen en zei nijdig omdat zij zich versproken had en niet wilde bekennen, dat de Grote avonturier haar de baas was geweest.

— Gaat je niet aan. Het is maar een vraag. Ze denken dat hij in New York is. Wie is de man, met wie je een appeltje hebt te schillen?

— Dat gaat jou nu weer niet aan, antwoordde de man ruw.

Zijn gezicht had een wrede, harde uitdrukking gekregen en zij keek er naar, met nauwelijks verborgen afkeer.

Toen haalde zij de schouders op en zei:

— Je kunt doen wat je wilt, maar houd je kalm. Misschien kan ik onderweg wel een paar harde knuisten gebruiken.

Onmiddellijk veranderde de uitdrukking op het brede doggengezicht, hij tastte even onhandig naar haar slanke vingers en toen begon hij dadelijk werk van de zaak te maken.

Dat was zo de geliefkoosde uitdrukking van Mr Chicago Bill.

Hij ging naar de leestafel, zocht en vond er een reisgids en had even later het vertrekkur van de eerste sneltrein naar New York genoteerd.

Het was donderdag en in de loop van de volgende dag kwamen zij te New York aan.

Zij was uiterst eenvoudig gekleed, droeg een bril met lichtblauw gekleurde glazen en het zwarte, sluke haar gaf haar, met die kleding en die bril het uiterlijk van een zedig onderwijzeresje, van het platteland, een beetje schuw en bang voor de geweldige drukte in de wereldstad.

Toen de trein stopte, stapte Bill achter haar uit, maar deed alsof hij niet bij haar hoorde en volgde haar echter op veilige afstand, zonder haar echter uit het oog te verliezen.

De eerste nacht nam zij haar intrek in een zeer eenvoudig hotel van de reusachtige stad, en schreef een gefinancierde naam in het vreemdelingenregister.

Wat Chicago Bill betreft, hij had opdracht gekregen, naar een ander onderdak uit te zien en tenslotte was hij dan

ook afgedropen, met een hart, zwaar van teleurstelling, gekrenkte ijdelheid en jaloezie.

Het begon de reus langzamerhand onbegrijpelijk voor te komen, dat Maria Lanesso ongevoelig bleef voor zijn liefdesbetuigingen. Wat drommel, hij behoorde toch tot de dapperste, stoutmoedigste leden van de bende. Hij had een politieagent naar de andere wereld geholpen en een andere een verblijf van een paar maanden in een ziekenhuis bezorgd; wat wilde men eigenlijk nog meer? Wat verlangde zij dan wel? O ja, hij wist wel dat hij geen Adonis was, maar hij was toch sterk als een stier en een geducht vechtersbaas. Zij zou het altijd goed bij hem hebben en hij zou haar behoeden als zijn oogappel.

De ongelukkige kerel kwam tot de overtuiging, dat er een ander moest zijn en dat maakte hem half dol. Hij wist niet wie het kon zijn, maar hij zou er achter komen, dat bezwoer hij zich zelf.

Eerst een appeltje geschild met die vervloekte Lew Epstein, de heler, die hem zo gemeen bedrogen had, alsof hij zijn carrière nog pas begon en dan zou hij eens onderzoek gaan doen naar het liefje van Maria. Wist hij eenmaal wie het was, dan kon de ander zijn testament wel maken.

Met deze weinig christelijke gedachten bezielde, begaf Chicago Bill zich die nacht ter ruste en toen hij in de ochtend van een stralende dag opstond van een hard bed in een klein armoedig logement, toen stond nog altijd zijn besluit vast om onderzoek te doen naar die onbekende medeminnaar en dat overbodige heerschap uit de weg te ruimen.

Hij ging de deur uit, zocht zijn liefje maar Maria Lanesso was niet te vinden, zij hield zich overdag natuurlijk zoveel mogelijk schuil.

Zij was nog verre van gerust, wat haar veiligheid betreft. Het zien alleen van een politieagent gaf haar zelfs een schok en zij vertrouwde niet op haar vermomming. Dit was echter niet nodig, want een van de beste toneelkappers, die te Chicago in dienst waren

van de bende had haar onder handen genomen en haar bezworen, dat zelfs haar vader haar niet zou hebben herkend.

Zij bleef dus bijna de gehele dag onzichtbaar, maar Bill bleef als een waakhond in de buurt van het hotel en pas 's avonds, nadat het donker was geworden, waagde zij zich op een bus, die naar het centrum reed, stapte over op een wagen van de Elevated en verliet deze op de hoek van de Prince Street.

Zij behoefde dus maar één blok te lopen, om de Spring Street te bereiken, die haar was opgegeven als plaats van samenkomst. Al die tijd was Bill haar gevolgd, ondanks haar woedend protest. Ditmaal had de reus stand gehouden.

Er was iets, dat hem leek te waarschuwen voor naderend gevaar. Hij kon onmogelijk zeggen wat het was, maar hij voelde zich ongerust en wilde haar tot geen prijs uit het oog verliezen.

Zo had hij dan in dezelfde bus gezeten, en in dezelfde ratelende elektrische wagen van de viaductspoorweg, maar zij hadden geen woord gewisseld en nu, om kwart voor elf in de avond, stonden zij beiden aan het begin van de Spring Street en liepen in de richting van East River. Er was een afstand van omstreeks tien meter tussen beiden toen zij zich plotseling omwendde, driftig naar hem toeliep en met gedempte stem vroeg:

— Ben je van plan, me nog verder na te lopen, Bill?

— Tot aan de deur van het huis, antwoordde de reus vastberaden.

— Maar de chef heeft niet naar jou gevraagd. Hij zal woedend zijn, als hij je ziet.

— Hij krijgt mij ook niet te zien, maar ik volg je tot aan de deur van het huis, hernam Bill koppig. En ik wacht totdat je er weer uitkomt. Ik vertrouw dit zaakje niet.

Zij haalde de schouders op en zei:

— Je bent gek. Geloof je soms, dat hij me voor de mal houdt?

— Natuurlijk niet. Maar wie verzekert je, dat het geen valstrik is?

— En de code dan? vroeg zij spot-

tend. Dacht jij dat hij die ooit af zou geven? Laat me nu met rust, het zal aanstonds elf uur slaan.

Zuchtend moest de reus haar laten gaan.

Maria Lanesso liep met snelle schreden voort, er weinig aan denkend, dat zij recht haar verderf tegemoet liep. Een klok in de buurt sloeg het elfde uur, toen zij Washington Street passeerde en nog maar een klein eindje had af te leggen, voor zij de hoek van de kade en Spring Street had bereikt.

Reeds zag zij, in het niet al te sterke licht van een straatlantaarn, het eigenaardige oude huis met zijn puntgevel op de hoek. Een vergissing was dus niet mogelijk.

Van de kant van de rivier kwam een frisse lucht van water en het geluid van fluitende stoomschepen.

Nog tien passen...

Plotseling werd haar aandacht ge-

trokken door de schelle kreten van een krantenjongen. Zij bleef staan.

De jongen holde langs het trottoir met een dik pak kranten en riep zo luid hij kon:

— Extra tijding. Professor Shirley, de koning der misdadigers... vier dagen geleden gearresteerd.

Wat hij nog verder riep, verstond zij niet. Dat kwam er trouwens niet op aan. Alleen dit ene werd vastgehamerd in haar hersens: De chef was vier dagen geleden gevangen genomen. Hij kon dus onmogelijk de advertentie hebben geplaatst en kon dus ook niet zijn in dat geheimzinnige huis, onder de naam van Dickson.

Slechts één gedachte maakte zich van haar meester... vluchten... vluchten...

Zonder een ogenblik te aarzelen. En nu alleen bedacht op zelfbehoud, begon zij zo hard zij kon te hollen in de richting van de rivier.

HOOFDSTUK VII

EEN ROEMLOOS EINDE

Als die krantenjongen een weinig minder hard had geschreeuwd, zouden de zaken misschien een andere loop hebben genomen, maar de knaap verstond zijn vak en hij gilte het opzienbarende bericht zo luid, dat het niet anders kon, of het moest ook door anderen gehoord zijn. Daar waren om te beginnen Raffles, Brand en Henderson, die niet ver van het huis met het puntgeveltje zich verdekt hadden opgesteld achter het venster van een kleine kroeg, waar gewoonlijk matrozen, tremmers en leeglopers kwamen, het merendeel van niet al te goede reputatie.

Hun doel was slechts, zich door eigen aanschouwing te overtuigen, of die gevaarlijke meid inderdaad gearresteerd zou worden.

Ook Chicago Bill, die zijn hartsvriendin op nauwelijks tien passen afstand gevolgd was, had het gehoord, en begon onmiddellijk zijn schreden te verhaasten, zodra hij begreep, dat zijn vermoedens maar al te zeer gewettigd waren geweest.

Dan was er nog een derde groepje dat het geschreeuw van de jongen had gehoord en dat was de politie, die zich verdekt in het huis had opgesteld, gereed om tot arrestatie over te gaan.

— Mishlukt, zei Raffles laconiek toen de jongen voor de eerste maal zijn geschreeuw had laten horen.

Brand had moeite zijn woede in te tomen, en bromde met gebalde vuisten:

— Wat een stommeit. Hadden zij dat bericht niet kunnen achterhouden?

— Een Amerikaans blad houdt nooit een bericht achter Charles, zei Raffles.

— Daar loopt zij, mylord, riep Henderson ineens opgewonden.

Brand gaf hem een stomp in de zijde, maar de waarschuwing kwam te laat, en de uitroep van de reus was gehoord.

Alle drie waren vermomd als kade werkers, en de benaming mylord moest dus wel zeer zonderling klinken in de mond van een haveloze kerel en gericht tot iemand, die er al heel weinig als een edelman uitzag.

In ieder geval ontstond er onmiddellijk enige opschudding onder een troepje mannen dat dicht bij de deur gezeten had en waarvan er enigen heel weinig met de scheepvaart, maar des te meer met het breekijzer en andere inbrekerswerktuigen uitstaande schenen te hebben.

Zij hadden eveneens de vrouw zien weglopen en in ieder geval waren zij nieuwsgierig geworden. Toen Raffles met een sprong naar de deur toesnelde, om de achtervolging te beginnen, trad een grote kerel met een gemene tronie hem in de weg, ging in dreigend gebukte houding voor de deur staan en vroeg:

— Wat moet jij van die vrouw?

De toestand was niet zo, dat men veel tijd kon verloren laten gaan met nutteloze uitlegging.

Raffles gaf dus het enige antwoord,

dat in de gegeven omstandigheden gegeven kon worden, hij sloeg de kerel eenvoudig neer, die languit op de vloer viel.

Als bij toverslag kwamen de messen te voorschijn. Al die kerels vormden een soort gemeenschap; een lid daarvan was aangevallen en dadelijk vergaten zij eventuele onderlinge twisten en keerden zich als één man tegen de vreemde eend in de bijt.

Waarschijnlijk zou het er slecht hebben uitgezien voor Raffles als Henderson ditmaal niet van de partij was geweest.

De reus liet zijn bekend spottend lachje horen, was er het volgende ogenblik midden in, zoals zijn geliefkoosde uitdrukking was, en bijna op hetzelfde moment rolden en tolden er enige aanvallers als kegels door elkander en maten de vloer met hun lengte.

Er gingen hierdoor echter een paar kostbare ogenblikken verloren, want de man die door Raffles was neergeslagen, lag languit voor de deur en deze ging naar binnen open.

Brand sleurde het lichaam opzij, maar dit nam enige tijd in beslag.

Tenslotte was de weg echter vrij en de drie mannen stormden naar buiten en de straat op, terwijl hun een paar revolverkogels werden achterna gezonden, die, gelukkig, geen doel troffen. Toen zij buiten kwamen was er van Maria Lanesso niets meer te zien, maar een grote kerel liep zo hard hij kon Spring Street uit en Raffles begreep onmiddellijk dat dit in verband moest staan met de mislukte operatie.

Het was waarschijnlijk een vriend van de vrouw, die zich bij haar wilde voegen.

— Vlug, ik geloof dat zij over het water wil ontsnappen, riep Raffles. Wij moeten haar na.

— Hoe moet dat? Wij hebben geen boot, riep Brand.

— Dan nemen wij er een. Zij zal er evenmin een hebben.

Onder het spreken snelden zij voort, de straat uit, en al wonnen zij niet op de vluchtende vent daarginds, zij kon-

den hem toch in het oog blijven houden en dat was al veel.

Zij hadden de kade juist bereikt, toen zij achter zich de snelle voetstappen hoorden van een stuk of zes mannen.

Dat was natuurlijk de afdeling politie, die in het huis verborgen was geweest.

— Zij schijnen in vier colonnes op te rukken, grinnikte Henderson, die ondanks zijn omvang de snelle ren puffend en blazend bijhield.

Dit was maar gedeeltelijk waar, want toen zij de kade bereikten, had Chicago Bill zich juist bij Maria Lanesso gevoegd.

Zij stonden nu in de buurt van een kleine steiger, waaraan een ranke, blijkbaar snelle motorboot gemeerd lag, die zacht op het water heen en weer wiegde.

De Hudson River was vol lichtjes van voorbijvarende schepen, grote en kleine en op enige afstand waren de groene lichten te zien van de pont van Christopher Street, die juist overstak.

De kade daar ter plaatse lag vol motorbootjes, van allerlei vorm en grootte, maar Chicago Bill scheen zijn zinnen juist te hebben gezet op het zoëven genoemde vaartuig.

Wat nu volgde, gebeurde in een oogwenk.

In die motorboot stonden twee mannen overeind. Raffles meende een paar platte petten te onderscheiden en het licht van een straatlantaarn te zien weerkaatsen op glimmend ledergoed.

— Bij mijn hoofd, mylord, het is een politieboot, riep Henderson opgewonden.

Hij had nog niet uitgesproken of er kraakte een schot en een van de mannen zakte in elkaar.

De tweede scheen naar zijn revolver te tasten, maar een geweldige vuistslag van Chicago Bill die al in de motorboot was gesprongen, deed hem achterover in het donkere water tuimelen.

Bill stak Maria Lanesso de hand toe, zij sprong van de steiger in de boot en de man gooide de tros los.

Natuurlijk bleven Raffles en zijn

vrienden hier niet werkeloos naar kijken. Zij versnelden nog hun ren, maar kwamen toch te laat, om te kunnen verhinderen, dat Bill de motor aanzette en wegvoer in de duisternis.

De drie mannen lieten geen tijd verloren gaan, en wachtten de komst van de politie niet af.

Zij holden zo snel zij konden toe op een aangrenzende steiger, waar een stuk of zes boten lagen.

In een daarvan was een man in een overall juist klaar met het bijvullen van benzine en stond nu verschrikt te kijken naar het spartelen van de politie-beampte in het koude water, dat hem weer tot zich zelf scheen te hebben gebracht.

Het was juist deze boot, die Raffles door haar vorm het meeste aantrok.

Zonder te talmen gaf hij Henderson een wenk, die hem onmiddellijk begreep, de steiger opliep, zich met één hand vasthield aan een meerpaal en met de andere de man in de overall stevig in de kraag greep en hem uit de boot trok, alsof hij een kind was geweest.

Een paar tellen later waren de drie mannen in de motorboot gesprongen en voeren niet zonder enige moeite weg, daar de naastliggende jachten en sloepen het manoeuvreren niet weinig bemlemmerden.

De boot zwaaide reeds om de kop van de steiger heen, toen de politie kwam aanzetten.

De politieman, die in het water gelegen had en zich nu vastklampte aan het steigertje, riep zijn collega's iets toe, wees naar de rivier en het volgende ogenblik floten Raffles en zijn vrienden de kogels om de oren.

Blijkbaar had men hen in de opwinding voor de vluchtelingen aangezien.

Gelukkig begunstigde de duisternis hen en een paar seconden later hield het vuren dan ook op.

De politie zocht nu ongetwijfeld naar een andere boot, om daarmee de achtervolging te beginnen.

Raffles was de eerste die enig spoor vond van een streep wit schuim op het water, dat afkomstig moest zijn van

een boot die met grote snelheid voor hen uitvoer.

Hij wees er Brand op, die zich diep over het lage boord bukte, de vuisten balde en uitriep:

— Wij halen hen nooit in. Die politieboot loopt veel harder dan de onze.

— Niet veel harder, maar toch hard genoeg om te ontsnappen, mompelde Raffles, strak voor zich uitziende over het donkere water. Als er niets tussenbeide komt... maar grote goden, dat doet het juist wel als mijn ogen mij niet bedriegen.

Op een paar kabellengten voor hun eigen boot voer met de grootste snelheid, op gevaar af, tegen een ander schip op te lopen, de politieboot.

Het vaartuig zelf was nauwelijks zichtbaar, maar des te beter de witte streep van het kielzog. Weer wat verder stak juist opnieuw de reusachtige pont over.

Allen begrepen dat de politieboot een aanvaring zou veroorzaken als zij haar vaart niet minderde of de koers wijzigde

Chicago Bill deed zowel het een als het ander en voer in een grote boog achter de pont om. Henderson had echter recht kunnen doorvaren en won daardoor een flink stuk op de vluchtelingen.

Toen de politieboot weer te voorschijn kwam van achter de pont was er nauwelijks een afstand van tachtig meter tussen de beide vaartuigjes.

De hoop in het hart van Henderson herleefde.

Hun eigen boot bleek zeer snel te lopen en misschien zelfs wel even snel als het politievaartuig.

Zo duurde de achtervolging wel bijna tien minuten zonder dat er terrein gewonnen of verloren werd, langs de eindeloze rij pieren en steigers, alle van grote witte nummers voorzien, tot Brand die voor in de boot lag neergeknield, een kreet slaakte en riep:

— Achteruit. Houd wat meer aan bakboord, ja... zo... nog wat.

Henderson, die het roer bediende, reageerde onmiddellijk, Raffles bukte

zich naar Brand en riep:

— Wat is er? Waarom moeten wij stoppen?

— Daar. In het water. Zie je het niet?

Een weinig voor hen uit dreef iets wits zacht meedeinend op de golven. Raffles zag direct wat het was. Het was een menselijk gelaat.

— De politieagent. Zij hebben de agent over boord gegooid, de ellendelingen, riep Brand woedend.

— Wij zullen hem aan boord trekken, misschien leeft hij nog, zei Raffles. Hij knielde naast Brand neer en Henderson stuurde zo behendig, dat hij vlak langs de drenkeling voer, die door de twee mannen op de voorplecht aan boord werd getrokken.

Onmiddellijk werkte de motor weer op volle kracht, maar er was een kostbare minuut verloren gegaan.

Van de politieboot was niets meer te zien. De drenkeling bleek inderdaad de agent te zijn, die door Chicago Bill was neergeschoten. Hij had een schotwond in de borst, die wel gevaarlijk leek, maar niet dodelijk was. De man zou echter stellig verdronken zijn, zonder de tussenkomst van Brand.

Raffles legde de drenkeling dadelijk languit op het voordek, knoopte zijn uniformjas los en reinigde de wond zo goed mogelijk met een zakdoek. Daarna verbond hij ze met wat de kleine kajuit opleverde aan schoon linnen ofschoon dat waarlijk niet veel was.

Gelukkig had de man slechts weinig water binnen gekregen en na een paar minuten sloeg hij al weer de ogen op, keek verwilderd om zich heen en probeerde zich op te richten, maar Raffles zei direct:

— Niet doen... stil blijven liggen. Je bent ernstig gewond. Wij zullen je zo gauw mogelijk aan land zetten; de achtervolging is nu toch vruchteloos geworden.

— Wat bedoel je? vroeg de man met zwakke stem.

— Ik bedoel de achtervolging van die meid en van de kerel die jou heeft neergeschoten.

De agent glimlachte flauw en zei met moeite:

— Ja, het was Chicago Bill, die me dat geleverd heeft. Maar als je van plan bent hem te arresteren, ga dan maar gerust door, je haalt hem vast in.

— Onmogelijk, hij heeft de politieboot.

— Ik houd vol dat je hem inhaalt. Ik heb, daar beneden, waar ze me hadden neergegooid, de prop uit de bodem kunnen trekken en over boord gooien. De boot loopt vol, binnen het kwartier, als het niet eerder is. Hij staat nu, als een gek te hopen, maar dat zal hem niet veel helpen. Toen werden ze zo kwaad, dat tuig, dat ze me over boord smeten. Heb ik hem dat, niet goed gelapt?

Raffles keek vol bewondering neer op de dappere man, die gewond als hij was, toch nog zijn leven had gewaagd om twee schurken in hun vlucht te belemmeren en zei:

— Jij bent een flinke vent, agent en het zal je geen windeieren leggen. Jij brengt het nog ver.

— Dank je wel, maat, zei de agent met een glimlach. Als ik het er tenminste bovenop haal. Waar zijn wij hier ergens?

— Bij steiger 62.

— Heel goed, dat is bij Gansevoort Street. Zet mij even aan wal, wil je? Er is daar een post van Eerste hulp bij Ongelukken. Ik kan je toch niet helpen, ik ben vleugellam. Je kunt daar desnoods nog agenten aan boord nemen.

— Niet nodig, zei Raffles. Wij knappen het alleen wel op. Politie mannen kunnen we overal krijgen; wij mogen vooral niet meer tijd verliezen.

De agent zweeg. Het spreken scheen hem te hebben vermoeid.

Henderson had intussen de boot naar wal gestuurd en wist behendig juist voor steiger 62 te meren.

Raffles en Brand droegen de gewonde agent voorzichtig aan land en ditmaal waren de omstandigheden hun gunstig, want er waren daar enige mannen van de havendienst die door

Raffles haastig op de hoogte werden gesteld. Men deelde hem mede dat de politieboot zoëven was voorbijgevaaren en dat het hun was opgevallen, dat deze zo laag op het water lag en dat er iets aan boord scheen te haperen.

Raffles knikte zwijgend, droeg nogmaals de agent aan hun hoede over en sprong toen weer aan boord van de boot, die onmiddellijk de achtervolging voortzette.

Een kwartier nadat zij van steiger 62 waren vertrokken, slaakte Brand een kreet en wees voor zich uit.

In het midden van de rivier voer een klein schip, dat juist begon over te steken naar de linker wal, naar Hoboken.

Er kon geen twijfel meer zijn, of het liep met de politieboot ten einde.

Een paar minuten verstreken en reeds kon men duidelijk zien hoe een grote, zware man als een krankzinnige aan het hozen was, terwijl Maria Lanesso telkens achterom kijkend, het roer hanteerde.

Het werd hoog tijd, dat de boot op de wal werd gezet, want het boord was al bijna gelijk met de oppervlakte van het water.

Chicago Bill was blijkbaar van plan te landen bij een van de gouvernementspieren.

Het is daar zeer stil. Huizen vindt men op die plek niet, alleen maar loodsen, die het eigendom zijn van de regering en waar allerlei legergoederen en andere voorraden worden opgeslagen.

Kon het misdadige tweetal eenmaal die plek bereiken, dan zou een ontvluchting misschien toch nog mogelijk zijn, want daar er slechts weinig lantaarns brandden.

Raffles zag dit alles zeer goed in en probeerde daarom de bandiet de weg af te snijden.

Chicago Bill had hem nu ook in het oog gekregen en maakte woedende gebaren, daar hij begreep, dat dit aan land zou gehoord worden en zijn lot dan bezegeld was.

Door een uiterste poging slaagde het tweetal erin, het zinkende vaartuig bij

een van de laatste pieren te krijgen, waar zij zich moesten ophijzen, om vaste voet te krijgen op de planken vloer.

Zij zetten het onmiddellijk op een lopen, maar ver kwamen zij niet.

Henderson meerde de motorboot behendig langs een aangrenzende steiger en nog voor het vaartuig geheel stil lag sprongen hij en Raffles aan land terwijl Brand de boot vast maakte.

Toen Chicago Bill dat zag, bleef hij staan en keerde zich dreigend om.

Waarschijnlijk meende hij door zijn geweldige kracht die twee mannen, die daar naderden, wel aan te kunnen.

Maria Lanesso hield zich wat terzijde, in de schaduw van een der loodsen en loerde in gebukte houding, als een roofdier, dat gereed staat, zich met een machtige sprong op zijn prooi te werpen.

Chicago Bill, die vroeger in de boksring had gestaan, stelde zich in postuur en wachtte zijn beide tegenstanders af.

Raffles wilde hem onbevreesd tegemoet gaan, maar Henderson was hem voor en zei:

— Excuseer, mylord, maar als gij het goed vindt, zal ik dat zaakje klaren. Die vent is te zwaar voor u. Hij is meer naar mijn gading.

Nog onder het spreken was Henderson al op zijn tegenstander toegesprongen, en nog voor Chicago Bill zich te weer had kunnen stellen, had hij al een tik te pakken, die hem deed duizelen en hem alle sterren en strepen van de Amerikaanse vlag deed zien.

Hij slaakte een woedende kreet en viel als een razende naar Henderson uit maar nogmaals trof de geweldige, ijzerharde vuist hem tegen de kin en velde hem, maar nu voor goed.

Op hetzelfde ogenblik klonk er een geluid, dat veel op een zweepslag leek.

Maria Lanesso had een kleine revolver afgevuurd en als haar hand wat minder had gebeefd van woede, dan zou dit avontuur het laatste zijn geweest van de Grote Onbekende.

Nu schampte de kogel hem slechts aan zijn schouder en voor zij nogmaals

kon vuren had Raffles haar pols gegrepen en haar het wapen ontworpen.

Hij keek haar even aan en zei schouder ophalend:

— Je moet je drift en woede in bedwang houden, Maria Lanesso, als men het op het leven van een ander heeft voorzien. Ik denk dat dit je laatste aanslag is geweest.

En zo was het ook.

Enkele minuten later waren Chicago Bill en zijn vriendin opgesloten in een politieposthuis. Twee uur daarna zaten zij in dezelfde gevangenis, waar professor Shirley hen diezelfde avond reeds was voorgegaan, na gearresteerd te zijn door een van die zeldzame gelukkige toevallen, die zelfs de politie wel eens ten deel vallen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een mislukt komplot

HASSELT

93.254. — Limburgse Drukkerijen, N.V.

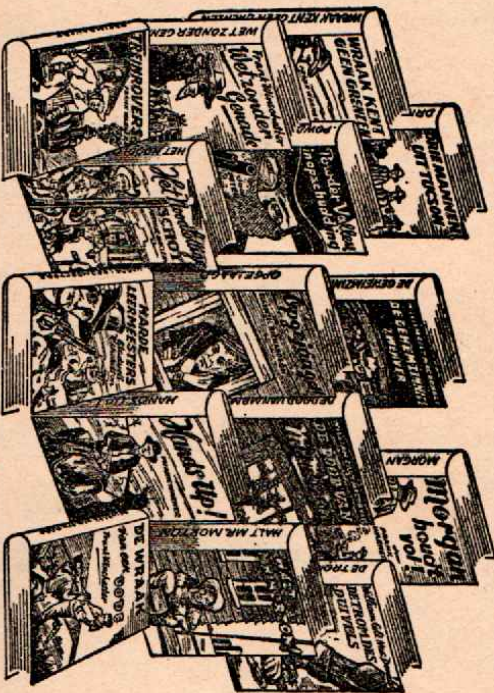
Gedrukt in België

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer met f 5.- per maand

1. Trekhouders, door Frank Warner
2. Het Noodelottige Schot door Arthur Maclean
3. Harde leermeesters door Gladdwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Bode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgelagd door Gladdwell Richardson
9. De dood van Mr. Morten } beide door
10. Hale, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Maclean
13. De getelmingszwaerwer door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dultels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige voorhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
 is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
 rembourscosten bij ontvangst van de boeken betaald *
 * Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM: _____

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 87007